

Chanh Hoàng Phản Hồi

Contents

Chanh Hoàng Phản Hồi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32

Chanh Hoàng Phản Hồi

Giới thiệu

Chanh Hoàng Phản Hồi - Sắc Cam Trở Lại
Thể loại : hiện đại, nhất thụ nhất công, công sủng thụ, ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chanh-hoang-phan-hoi>

1. Chương 1

Sáng sớm bảy giờ rưỡi, đúng giờ tỉnh lại, rất nhanh lao đi tắm gội, đứng trước gương nhìn lại mình, thần sắc coi như không tồi.

Dọn dẹp lại căn phòng vốn cũng đã gọn gàng sạch sẽ.

Chiên trứng, nướng bánh mì, làm nóng sữa, ăn sáng.

Kiểm tra những đồ gì đó phải mang theo: công văn trong túi tư liệu, điện thoại di động, chìa khóa, kẹp danh thiếp, bút..... Như cũ không thiếu.

Nhìn thời gian: sáng sớm tám giờ rưỡi.

Hít sâu một hơi, lắc lắc đầu.

Rời nhà.

“Luyện tiên sinh, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, cô La.”

“Luyện quản lí, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Tiểu Hàn.”

“Phi Phi, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, A Phong.”

“Lâm tổng, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Luyện Phi, người lại đây.”

Lâm tổng mập mạp từ phía bàn làm việc nhìn ta, thần tình vô cùng khấn trương.

“Người đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Không thành vấn đề. Nếu như đợt cạnh tranh này thi đấu công bằng, chúng ta nhất định sẽ thành công.”
Ta mỉm cười nói.

“Luyện Phi, ta biết người tự tin, nhưng cuộc cạnh tranh lần này đối với chúng ta thực sự rất quan trọng, chỉ cần có thể được công ty Hội Duyệt lựa chọn, vì sản phẩm theo niên kỷ của bọn họ được trừ tính sẽ có một cuộc triển khai, lập tức được giới chuyên nghiệp thừa nhận là công ty thiết kế hạng nhất. Chúng ta phải nắm chặt cơ hội. hiếm có này”

“Lâm tổng yên tâm, trong khoảng thời gian này ta dừng toàn bộ công việc cá nhân, chuyên tâm làm vụ này, cũng tìm hiểu qua về tình hình của các đối thủ khác, nếu như không có gì ngoài ý muốn, lần này nhất định là chúng ta thắng.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chúng ta vẫn là xuất phát ngay đi, nếu kẹt xe đến muộn thì xong.” Lâm tổng lau lau mồ hôi trên trán, đứng dậy.

Ta hơi nghiêng người tránh sang bên cạnh.

“Luyện Phi!!”

“Chuyện gì? Lâm tổng.”

“Người sao lại mặc trang phục bình thường?”

“Ta cố ý chọn vậy. Một nhân viên thiết kế nếu như mặc áo sơ mi cà- vạt sẽ làm người ta cảm thấy khô khan, không có sáng ý.”

“Như vậy a

” Lâm tổng lần thứ hai lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trong phòng nghỉ công ty Hội Duyệt, Lâm Tổng càng không ngừng dùng các loại ngôn ngữ cơ thể làm tăng thêm bầu không khí khẩn trương bên trong.

Sau khi đi toilet trở về, Tiểu Hàn chạy lại, dè dặt thanh âm nói: “Ta mới theo dõi chuyên trợ lý Chung, ở công ty mẹ của Hội Duyệt, nói không chừng hẳn cũng tới nghe thuyết trình trong cuộc cạnh tranh này đấy!”

“Công ty mẹ của Hội Duyệt? Người đang nói chuyên trợ lý Chung của tập đoàn Hội Lăng?” Lâm tổng nhảy dựng lên, mồ hôi ra như nước.

“Hắn có khi chỉ đến thị sát một chút thôi, đối với tập đoàn Hội Lăng mà nói, Hội Duyệt bắt quá là một công ty cơ sở không thể tính là trọng yếu mà thôi, thân là trợ lý đặc biệt trăm công nghìn việc sao lại phải tốn thời gian đến nghe thuyết trình trong buổi cạnh tranh không quan trọng này chứ?” Ta bình tĩnh nói.

Lúc này cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, tổng bộ marketing Hội Duyệt, Vương quản lý đi đến, rất nghiêm chỉnh nói: “Tổng giám đốc Lâm, Luyện quản lý, tiếp theo mười giờ thì đến phiên các vị nhanh chóng chuẩn bị thuyết trình. Mặt khác, tổng giám đốc của chúng tôi, trợ lý Chung vừa đến cho chúng tôi biết, Duẩn tổng tài sẽ tự mình đến đây nghe các người thuyết trình.”

“Duẩn tổng tài?” Lâm tổng thoáng cái ngã xuống, mồ hôi còn không dám ra.

Chờ sau khi Vương quản lý đi khỏi, ta an ủi Lâm tổng: “Đối thủ của chúng ta vẫn không đổi, càng là cấp cao tham gia thì càng công bằng, đây là thông tin có lợi cho chúng ta. Hơn nữa cùng lắm thì không lấy được giải thưởng lần này, cũng không phải tận thế.”

“Luyện Phi người không biết, con mắt của Duẩn tổng tài kia đặc biệt cao, lấy không được giải thưởng là chuyện nhỏ, vạn nhất bị hắn dùng lời nói không tốt phê bình thiết kế của chúng ta bất hảo, cả giới chuyên nghiệp khác vì sĩ diện cũng sẽ không tìm chúng ta làm hợp đồng.”

Lâm tổng cứ như oán phụ mà kêu.

“Hắn biết rõ chỉ cần mở miệng sẽ có ảnh hưởng lớn như vậy, nên câm miệng không nói lung tung mới đúng.” Ta lạnh lùng nói.

“Không sai, Duẩn tổng tài cũng không phải là người nói nhiều, Lâm tổng người đã quá lo lắng.” Một thanh âm đột nhiên từ sau lưng vang lên.

Quay đầu lại nhìn, là tinh anh trong giới kinh doanh tài năng xuất chúng, cơ thể thon dài, âu phục đắt tiền vừa người, nụ cười chuẩn mực đến từng ly.

... ..

“Chung... chuyên trợ lý Chung... ..” Lâm tổng yếu đuối như trúng gió suýt té xỉu

~Trong phòng hội nghị sáng sủa, chỉ là nam nhân ngồi ở vị trí chủ trì kia lại ngược với ánh sáng, liếc mắt trông qua, chỉ thấy đường nét sâu cạnh rõ ràng của khuôn mặt, thế nhưng khí tức lãnh liệt mà hân phát ra làm cả gian phòng như đông đọng trong im lặng.

“Tổng tài, kế tiếp là công ty Lợi Phong do thiết kế sư Luyện tiến hành trình bày.” trợ lý Chung nói.

Ta đứng lên.

Ta tin tưởng vào tác phẩm của mình.

Có lẽ bởi vì người có quyền uy cao nhất đang ở đây, mà trong toàn bộ cuộc thuyết trình không ai cắt ngang ta để hỏi về đề tài, mãi cho khi kết thúc cuối cùng.

“Toàn bộ đợt triển lãm lấy màu xanh làm cơ sở, vậy quá lạnh.” Ra khỏi băng giống như người cư nhiên cũng sợ lạnh sao?

“Bởi vì được tung ra chính là sản phẩm điện tử đời mới tinh thể lỏng, đại diện cho công nghệ mũi nhọn đỉnh cao, màu xanh trong đó góp phần làm nổi bật lên cảm xúc về sản phẩm.” Ta bình tĩnh nói.

“Nhưng người sử dụng sản phẩm đại đa số là phụ nữ trẻ tuổi, các nàng sẽ thích màu sắc mang cảm giác như vậy sao?”

“Phải chăng Duẩn tổng tài vẫn không biết, ” ta bên môi hiện lên nhàn nhạt ý cười, “Phụ nữ trẻ hiện đại sớm đã không thích màu phấn hồng cùng màu da cam rồi, các nàng đối lại thích màu sắc hơi lạnh lùng một tít.”

“Thế nhưng ta thích màu da cam.”

... ..

Lâm tổng đứng lên, cười bồi nói: “Có thể sửa, có thể sửa, chỉ thay đổi màu nền cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến toàn bộ dự án...”

“Sẽ ảnh hưởng” ta cắt ngang ông chủ nói, “Màu nền sẽ thay đổi toàn bộ phong cách đột triển lãm. Dự án của ta cũng không phải là không thể sửa lại, thế nhưng không thể sửa theo loại phá vỡ cách thức này được.”

Lâm tổng như hoa lướt trên nước lác lư.

Duẩn tổng tài không thèm nói lại.

Sau khi tan họp, chuyên trợ lý Chung tự mình đến đây cho chúng ta biết, có thể chọn dùng dự án của Lợi Phong, nhưng màu nền phải đổi thành màu da cam.

Ta còn chưa kịp mở miệng, Lâm Tổng hung hăng bóp cánh tay của ta, có lẽ đã xanh thành một mảng.

Ta thở dài đành ngậm miệng. Dù sao, ta cũng đang làm việc cho hắn.

Ta nguyện là gió, là cây cỏ

Để suốt đời sống kiếp vô ưu

2. Chương 2

Tại đại sảnh lầu một gặp mặt Duẩn tổng tài cùng nhân viên đi theo, Lâm tổng vội vàng cùng chúng ta tiến nhanh tới chào hỏi.

Duẩn tổng tài lãnh đạm gật đầu.

Đang định xin rút lui, hắn đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Lâm tổng vẻ mặt tươi cười xoay người lại.

“Dây giày của người bị lỏng.” Người nọ đáp lời.

Ta cúi đầu nhìn, thực sự bị lỏng.

Hắn tiến lên một bước, ngồi xổm người xuống, nửa quỳ một chân, rất điêu luyện mà thay ta buộc lại dây giày cho tốt.

Dây giày màu cam.

Ta nói: “Cảm ơn.”

Lâm Tổng vẫn trong trạng thái nửa ngất nửa mơ theo chúng ta quay về công ty, phát tay đuổi những người khác đi, lưu lại một mình ta trong phòng làm việc của hắn.

“Luyện Phi, ...” Hắn suy nghĩ nửa ngày làm sao tìm từ để diễn đạt, cuối cùng vẫn là hỏi thẳng ra, “Duẩn tổng tài vì sao phải giúp người buộc dây giày?”

Ta nhún nhún vai: “Ta cũng không phải hắn, ta sao biết được, vấn đề này hắn là nên đi hỏi bản thân Duẩn tổng tài chứ?”

Lâm Tổng vẫn không ngừng ngoắc nhìn ta: “Người thật không biết?”

“Những điều cổ quái của các nhân vật lớn, ta không có hứng thú biết.”

Lâm tổng cụt hứng ngồi xuống, gãi gãi đầu: “Không nghe nói qua Duẩn tổng tài có thói xấu là thích buộc giày thay người khác à?”

“Lâm tổng, hiện tại hắn là nên lo lắng một chút đến công việc sau này là ký ước cùng chỉnh sửa dự án đi?” Ta bình tĩnh nhắc nhở hắn.

Lâm Tổng tựa như một cái lò xo nhảy dựng lên, toàn bộ tinh thần đều tỉnh táo, hướng ra ngoài cửa lớn tiếng nói: “Thư ký Vương, thông báo mời họp hội nghị chủ quản các ngành!”

Kế tiếp chính là thảo luận cùng chỉnh sửa dai dẳng, loáng cái đã đến tận trưa, bởi vì màu cơ bản bị phá vỡ để sửa thành màu da cam, ta phải tiến hành điều chỉnh theo phong cách hoàn toàn đối lập, thoáng không chú ý sắc trời đã tối đen.

Đi ra khỏi thang máy của công ty cao ốc, ta lấy điện thoại di động vẫn luôn để chế độ im lặng ra, trên màn hình hiện lên hai mươi ba cuộc gọi nhỡ, các dãy số đều giống nhau.

Vừa khôi phục lại tiếng chuông, thì máy đã vang lên, đó là một giai điệu quen thuộc mà ta thích nhất, ca khúc tên là ORANGE MY BEST LOVE .

Sau khi ấn phím nghe, thanh âm hân hỉ lập tức truyền tới.

“Phi Phi, là ta.”

Ta ừ một tiếng.

Hắn không hỏi ta vì sao không tiếp điện thoại, chỉ là thấp giọng nói: “Phi Phi, ngày hôm nay là cuối tuần, ta có thể đi đến chỗ người không?”

Ta trầm mặc một hồi, hắn cũng không thúc dục. Yên lặng ở đầu kia điện thoại.

Sau một lúc lâu, ta nói: “Được, người tới đi.”

Ngồi trên tàu điện lung lay dao động, cảm giác có chút mệt mỏi rã rời, ta dụi dụi mắt, nỗ lực để bản thân không ngủ, tránh để lỡ mất trạm dừng xe.

Nhưng cuối cùng vẫn không cẩn thận ngủ gật, ngồi qua mất hai trạm, làm thời gian trở về từ ba mươi lăm kéo dài thành năm mươi phút.

Leo lên tầng năm, vừa mở cửa, một đôi tay hữu lực liền vươn tới đủ để ôm lấy ta.

“Đã trở về? Trước tiên tắm một cái đi, cơm tối rất nhanh là được rồi.”

Ta nghiêng mặt đi, dùng hai gò má đón lấy nụ hôn của hắn, vào trong thay quần áo mặc ở nhà, đi thẳng đến phòng tắm, tới cửa thì quay đầu lại gọi hắn: “Để lại hai món cho ta làm.”

Hắn từ trong bếp trả lời vọng ra, tiếng cắt thái lạch cạch âm vang.

Ngâm nước tắm xong, ta lau tóc đi tới nhà bếp, hắn chỉ để lại hai món là thịt xào ớt đỏ cùng cần tây xào, đó là hai món ăn hàng ngày hắn yêu thích nhất.

Hắn cúi tạp dề trên người ra, giúp ta đeo lên, đi ra ngoài cầm máy sấy tóc đến, trong lúc ta xào rau, hắn đứng ở phía sau giúp ta sấy tóc.

Cơm tối rất đơn giản, bốn món ăn một bát canh, nhưng bởi vì trù nghệ hai người chúng ta cũng không tồi, ăn cũng rất ngon.

Sau bữa cơm ta ngồi trên ghế sofa xem tin thời sự, hắn quét dọn nhà bếp xong cũng dựa vào, cánh tay vờn quanh cơ thể ta, ở bên tai đặt dấu hôn lâu dài.

Chín giờ rưỡi thì điểm tin thời sự kết thúc, hắn càng siết chặt hơn, hơi thở nóng rực phun vào gáy ta, tốc độ lưu thông máu của ta tăng nhanh.

“Ta tắt, được chứ?” Hắn một bên nhẹ giọng nói nhỏ, một bên lấy điều khiển từ xa trong tay ta, tắt TV đi.

Ta ngả thân thể về phía sau thư giãn, hưởng thụ sự vuốt ve cùng ma sát của hắn, nếu đã đáp ứng hắn được phép đến, ta thông thường sẽ không cự tuyệt.

Nụ hôn say mê nhiệt liệt triền miên, sau khi kết thúc, hắn thở hắt hắt đem ta từ trên ghế sofa ôm vào phòng ngủ. Không làm bên ngoài giường là nguyên tắc của ta, bất luận là thời điểm nào hắn cũng không dám quên.

Hai thân thể quỳen lại cùng một chỗ chặt chẽ, trong quá trình di chuyển kịch liệt, hân càng không ngừng ở bên tai ta khê rì râm: “Phi Phi... Phi Phi... Ta yêu người... ..”

Ta cắn răng không chế tiếng rên rỉ thoát ra, đầu ngón tay gần như hăm vào trong da thịt hân, nhưng không có bất luận câu trả lời nào.

Sau khi đã lên tới đỉnh hân vẫn ôm chặt lấy ta, tinh tế hôn đi những ‘hạt mưa ; rơi xuống. Mà ta cũng không thể chịu được cảm giác dím dím trên cơ thể, găng di chuyển nghĩ nên đi tắm rửa một chút.

“Người không nên cử động.” Hân ôn nhu hôn hai bên thái dương ta, đem mấy lọn tóc đen dính mồ hôi phía trước của ta vén ra sau, “Người không cần lo, để ta chuẩn bị.”

Ta thả lỏng chiếc eo mệt mỏi, gục vào bả vai cường tráng trước mặt, hân ôm ta vào phòng tắm, mở vòi nước, cẩn thận tỉ mỉ giúp ta tẩy rửa.

Ta không thích cảm giác động dục ở mọi nơi mọi lúc, vì vậy tắm rửa thì chính là tắm rửa, cho dù hai người không có bất cứ sự tiếp xúc thân mật nào vẫn khiến ta nhận ra thay đổi của hân, ta cũng hoàn toàn coi như không biết.

Sau khi gội rửa sạch sẽ hân đem ta về giường, bản thân lại quay trở lại phòng tắm, được một hồi mới đi ra, nằm lại bên cạnh ta.

Lúc này ta đã mông lung mơ màng buồn ngủ.

Hân từ phía sau dán tới gần, nhẹ nhàng nhắc lại: “Phi Phi, ta yêu người.”

Ta vẫn không trả lời.

“Phi Phi, chúng ta kết hôn có được không?” Hân ôn nhu hỏi.

Ta nhất thời toàn bộ buồn ngủ đều tiêu tan, trở thân mình lấy tay đẩy hân ra, cười lạnh nói: “Duẩn Hội, người đừng được đăng chân lân đăng đầu, chúng ta cũng chỉ là quan hệ tình nhân cuối tuần mà thôi, những cái gì khác đều không phải!”

Thấy ta thay đổi sắc mặt, Duẩn Hội lập tức ngồi dậy, nhỏ giọng ân hận. Ta không nghe bất luận cái gì hân nói, chịu đựng cảm giác khó chịu bên hông, xoay người xuống giường, cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày bên giường lên ném lại trên người hân, lạnh lùng nói: “Mặc vào, quay về nhà người đi.”

“Phi Phi...” Hân nhẹ giọng cầu xin, nhưng thấy mặt ta vẫn kiên quyết, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi mặc quần áo và đồ dùng hàng ngày vào.

Chờ hân mặc đại khái, ta lập tức đẩy hân hướng ngoài cửa đi, hoàn toàn mặc kệ hiện tại đã gần nửa đêm.

“Phi Phi, người lưu ta lại, ta đêm nay ngủ ở ghế sofa trong phòng khách được không?” Kỳ thực khí lực Duẩn Hội lớn hơn rất nhiều, nhưng hân không dám kéo ta, chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

Ta không thèm quan tâm đến lý lẽ, tự mở cửa, đem cặp da cùng chìa khóa của hân mang đến ném ra ngoài.

“Phi Phi, Phi Phi, như vậy không được... Người sau mỗi lần làm xong đều sẽ phát sốt... Chỉ ít đêm nay nhượng ta...”

Ta ‘Ba’ một tiếng đóng sầm cửa, để thanh âm hân bị cắt đứt từ bên ngoài. Trở lại phòng ngủ trên giường, sờ sờ trán, đích xác có hơi nóng dần lên, sau khi tìm được thuốc hạ sốt uống một viên, ta dùng chăn bao lấy thân thể, đem cái tên Duẩn Hội này gạt ra khỏi đầu óc, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau là thứ sáu được nghỉ, nhưng ta vẫn đến công ty để làm đề án, chỉ là không cần phải xách cặp đi làm, do vậy hẹn mười giờ mới vội vàng ăn bữa sáng xuống lầu.

Đi tới cửa sắt nhà trọ, thấy chiếc xe Cadillac quen thuộc đỗ ở ngoài cửa, bóng dáng ta vừa xuất hiện, cửa xe lập tức mở, Duẩn Hội chạy tới.

Quần áo vẫn lộn xộn giống như hân ngày hôm qua, vẻ mặt mệt mỏi cùng rêu trên cằm còn có thể thấy được, chiếc xe này vẫn ở nơi tối hôm qua hân đỗ.

“Phi Phi, người có khỏe không, ngày hôm nay còn muốn đi làm sao? Đã ăn sáng chưa?” Hấn lo lắng đều biểu hiện lên mặt, ta lại đem mặt quay sang một bên.

“Phi Phi, xin lỗi...” Hấn dè dặt nói, “Ta tối hôm qua nhất thời vong tình, sau này không bao giờ ...thể nữa. Người thân thể không tốt, không nên tức giận...”

“Người hấn là còn nhớ rõ ước định của chúng ta chứ?” Ta cắt ngang hấn.

Hấn kích động nắm lấy tay ta, cấp thiết mà nói: “Ta không muốn chia tay, ta không muốn! Người cho ... ta một cơ hội nữa, người vẫn đều rất...”

Ta phiêu liếc mắt hấn, hấn ngượng ngừng đem nửa câu nói sau đẩy nuốt trở lại, nhưng vẫn không buông ra, cầm chặt lấy tay của ta.

Đúng như lời hấn nói, mỗi lần hấn như vậy cầu ta, ta cuối cùng sẽ mềm lòng, hơn nữa ngày hôm nay ta còn vội chạy tới công ty làm việc, nếu như cứ khăng khăng ở đây nói thời khắc chia tay, nhất định sẽ bị hấn dây dưa rất lâu, cho nên ta không nhận được đẩy hấn ra, đáp ứng cho có lệ: “Lần này cứ cho là thể, người trở về đi, tháng sau lại tới tìm ta.”

Nghe thấy lệnh cấm đến tháng sau này, hấn biến sắc, nhưng sau cân nhắc, hấn biết hiện tại đều không phải thời điểm cò kè mặc cả, chỉ có thể một bên đáp ứng một bên lấy lòng hỏi: “Ta đưa người tới công ty được chứ?”

Ta nhìn chiếc xe sang trọng một cái, lạnh lùng nói: “Không cần, Duẫn tổng tài, ta còn muốn làm tiếp ở Lợi Phong, một chút cũng không định từ chức.”

Hấn vội áy náy: “Xin lỗi, ta không nên đi xe này đến.”

Ta không muốn lãng phí thời gian, một tay ôm công văn, hướng trạm xe bus đi.

Duẫn Hội đi theo hai bước, bị ta trùng, phải dừng lại.

Ta nghĩ, chờ sau khi có tiền thưởng dự án, hấn là phải mua một hai cái xe quá.

Đa tình chỉ hữu xuân đình nguyệt

Do vị ly nhân chiếu lạc hoa.

3. Chương 3

Tối dưới lầu công ty rồi, trước tiên ta mua mấy cái bánh mì làm lương khô, chuẩn bị cho cả ngày không xuống tầng. Trong phòng làm việc rất to rất trống trải, số người tận lực yêu cầu đòi tăng ca dường như chỉ có một mình ta.

Trợ lý Tiểu Đặng ngày hôm qua đã lưu lại tờ giấy trên bàn ta, báo cho ta biết trợ lý đặc biệt Chung của Hội Duyệt đã để lại cuộc điện thoại, ta trực tiếp đem tờ giấy vo viên thành một nắm ném vào trong sọt, mở máy vi tính bắt đầu sửa chữa bản đề án.

Không biết đã qua bao lâu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên chói tai, ta bị hù dọa, nhìn thời gian phía dưới bên phải màn hình máy tính, đã là mười hai giờ rồi.

Nhận điện thoại, là bảo vệ dưới tầng: “Luyện tiên sinh, có người này, vị Chung tiên sinh tìm ngài.”

Ta suy nghĩ một chút: “Cho hấn lên đi.”

Vô thức nhu nhu giữa đôi mắt mệt mỏi, lấy ra thuốc nhỏ mắt nhỏ hai giọt, khi mở mắt ra, trợ lý tổng giám đốc tiên sinh trăm công nghìn việc đã đứng trước mặt.

“Nên ăn đi.” Hấn đem một âu cơm giữ nhiệt đặt lên trên bàn làm việc của ta, “Người chắc chắn lại chỉ định ăn bánh mì.”

Ta lắc đầu: “Lương của người bằng phân nửa người trong công ty chúng ta gộp lại, hấn cư nhiên phái người tới đưa cơm, thực sự là không chú ý cách kiểm soát chi phí nguồn nhân lực.”

“Hấn kỳ thực rất muốn tự mình tới, bất quá không dám. Đường như đêm qua lại chọc người tức giận nữa?” Chung Vị Luân nhảy lên mặt bàn ngồi, hồn nhiên không thèm để ý khí chất mà một người nhiều tiền nên có của mình.

Ta mở nắp nồi cơm, bắt đầu ăn. Phí thời gian cùng sinh lực đi cự tuyệt cơm do Chung Vị Luân đưa tới không chỉ không khôn ngoan, mà cũng không có khả năng thành công.

Hấn thực sự là một trợ lý siêu cấp, ông chủ phân phó công chuyện chưa từng xảy ra sai sót.

Cơm nước xong, Chung Vị Luân lấy ra từ trên người một cái bọc nhỏ. Ta nhìn hấn một lúc, vẫn đành cam chịu mà vươn tay ra.

Đo huyết áp xong, sau đó đo qua nhiệt độ cơ thể, trợ lý siêu cấp đối với thái độ hợp tác của ta tỏ ý tán thưởng: “Phi Phi, xem ra người gần đây đều uống thuốc đúng giờ, tình hình rất ổn định.”

Ta cười nhạt. Không cách nào để không đúng giờ ăn, trợ lý của ta Tiểu Đặng cầm hai phần tiền lương, trong đó một phần do họ Duẫn đưa cho.

“Được rồi, không làm phiền người làm việc. Lúc nào tan ca? Ta tới đón người.”

“Không cần, buổi tối hẹn bạn bè đi uống rượu.”

Chung Vị Luân nhíu mày: “Phi Phi, người không uống được rượu.”

“Người nói như vậy chỉ bởi vì ông chủ người cho rằng ta không có khả năng uống, trên thực tế ta có thể. Ta có thể uống rượu, chạy bộ, chơi bóng, leo núi. Nếu có một ngày trái tim của ta đột nhiên dừng lại, cũng là vì đã tới lúc cần dừng lại, mà đều không phải do đã làm những vận động bị cấm.”

“Phi Phi, người phải quý trọng thân thể của mình.”

“Cảm ơn người đã nhắc nhở, ta sẽ.” Ta quăng một viên cao su vào trong miệng, một lần nữa vui đùa vào giữa mấy vi tính.

Chung Vị Luân không thuyết giáo nữa, sau khi cởi áo khoác ra khoác lên trên người ta liền lặng lẽ rời đi.

Buổi tối chạy tới quán bar “Phong Bao” thì đã hơi muộn, những đồng nghiệp khác tham gia tụ họp đều đã đến đông đủ. A phong nhảy dựng lên nhét vào ta một chén rượu: “Phi Phi, người phải bị phạt rượu, uống!”

Ta cười cười lắc đầu: “Không, ta không uống được rượu.”

Trợ lý Tiểu Đặng lập tức bước lên: “Luyện quản lý thực sự không uống được, hấn bị dị ứng với cồn.”

Nhịn không được bật cười. Dị ứng? Vừa nghe đã biết là chỉ thị của người nào đó.

“Lại tăng thêm ca ngày nữa sao?” Trần Đông ở bàn kế toán ngồi xuống bên cạnh ta, “Dự án lần này chuẩn bị rất khó khăn?”

Ta chỉ thản nhiên, nâng chén uống một ngụm. Trong những lúc thế này, không nói chuyện công việc là tác phong trước sau của ta.

Thư ký phòng cùng các cô gái bên ban quan hệ xã hội đều qua đây, Viên tiểu thư với khuôn mặt tròn, đôi mắt cũng tròn biểu cảm hưng phấn hỏi: “Luyện quản lý, nghe nói lần kiểm tra lần này, các người cư nhiên gặp được Duẫn tổng tài của tập đoàn Hội Duyệt?”

“Gặp được.” Ta gật đầu.

Các cô gái trở nên kích động kinh hô mấy tiếng, có người còn vỗ vỗ ngực mình, có người ra sức nắm chặt hai tay đặt trước ngực, Viên tiểu thư không khống chế được hào hứng, gần như nằm úp sấp tới trên đùi ta.

“Nói nhanh nhanh, hân ngoài đời thoát nhìn cũng đẹp trai như vậy sao? Rất lạnh khốc chứ? Có mở miệng nói chuyện không? Thanh âm có êm tai không?”

Có cùng hân nắm tay chưa?” Vài cánh tay trắng hồng từ bốn phương tám hướng vươn tới phía ta đang loạng choạng, lú lú mà ồn ào.

“Đẹp trai, lạnh khốc, thanh âm êm tai, hôm đó không nắm tay.” Ta trả lời ngắn gọn, cầm một miếng khoai chiên lên ăn.

“Người sao lại như vậy?” Ngụy tiểu thư hờn dỗi nện vào vai ta, “Sao không chịu nói nhiều thêm một chút cho chúng ta nghe? Người ta so với chúng ta căn bản là hai người ở hai thế giới, người không cần phải đổ kị với hân.”

Sự thực trong lời nói của cô ta. Không sai, bình thường đi làm nhìn thấy dạng người như Duẩn Hội, quả thực giống như đang nhìn một thế giới khác.

“Kẻ có tiền thì sao chứ? Những phiền não của kẻ có tiền so với chúng ta còn nhiều hơn.” A Phong đã hơi ngà ngà say rót đầy thứ chất lỏng màu đỏ vào chén rượu, híp mắt nói chen vào, “Chờ cho các người có cơ hội được gả vào nhà có quyền thế thì biết, đến khi có chuyện đấu đá với nhau tới mất hết nhân tính, nói không chừng có ngày bị trói bắt đi, người trong nhà thà rằng người thành con tin bị giết cũng không có ý định lấy tiền ra chuộc, cho rằng đây là trải qua những ngày hạnh phúc sao?”

Ngụy tiểu thư cười lạnh nói: “Lại một kẻ đổ kị! Người cho rằng Duẩn tổng tài chỉ là có tiền thôi sao? Nhà người ta còn có phẩm cách, có đẳng cấp, nếu như là kiểu nhà giàu bộc phát, thì còn ai cam tâm tình nguyện vì hân?”

“Người quen hân? Người làm sao biết được đẳng cấp phẩm vị của hân? Cũng chỉ được cái nắm giữ cả đồng tiền, nói không chừng cởi bỏ âu phục đắt tiền, cũng chỉ là một người bình thường!”

“Người ta cho dù có cởi bỏ một thân tây trang, thì cũng đẹp trai hơn người gấp nhiều lần! Không phục chứ gì?” Viên tiểu thư vênh cái cằm nhọn, tựa như bạch mã hoàng tử Duẩn Hội đang đứng phía sau cô ta chịu để cho cô ta bảo hộ, biểu tình một bước cũng không nhường.

Ta cảm thấy bọn họ thực sự quá ầm ĩ, liền chen qua những khe hở giữa đám người đến ghé sô pha một góc ngồi, với nhu cầu cách ly khỏi cái đồng đang sôi nổi bàn luận về người ấy một chút.

“Mệt mỏi?” Một tay từ phía sau vươn tới đặt trên vai ta, “Người nên về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ta nhẹ nhàng ngẩng đầu cười. Người nói chính Ngô Xán bộ hoạch toán, thường ngày ở công ty hai chúng ta cũng được xem như là có qua lại.

Đám người kia đã bắt đầu bàn luận về mối quan hệ giữa tiền tài và danh dự, song song đó rượu vẫn tiếp tục được rót. Tiểu Đặng thiên tân vạn khổ đem cơ thể nhỏ nhắn lay động từ trong đám người đi ra, đưa một chén trà nóng cho ta.

“Người thực sự là một trợ lý vô cùng đặc lực” Ngô Xán khen ngợi cô ta, “Khó thấy được một phụ nữ lại không say mê Duẩn Hội.”

Tiểu Đặng không tiếp lời, trong bóng tối lơ mơ cũng thấy không rõ vẻ mặt của cô nàng. Tiết tấu âm nhạc đột nhiên nhanh mạnh lên, là những điệu nhảy disco điên cuồng, xung quanh đều có bóng người lay động hướng sàn nhảy di động.

Ta đứng lên.

“Luyện quản lý, người không thể nhảy điệu này, quá mạnh mẽ.” Tiểu Đặng kéo ta, lớn tiếng gọi, để bảo đảm chắc chắn trong không gian với đủ thứ tiếng động ầm ĩ ta cũng có thể nghe thấy.

Ta gạt tay cô ta ra, cởi áo khoác, hướng sàn nhảy đi đến. Tiểu Đặng giống như một bộ phận gắn chặt trên cổ tay ta, theo ta, trên đường đi liên tiếp can ngăn, thẳng đến khi ta đi qua sàn nhảy, quầy bar, hàng lang, đến toilet nam.

“Cô muốn tiếp tục theo vào sao?” Ta hỏi.

Cô ta nhìn xung quanh, dường như lúc này mới phát hiện mình đang ở nơi nào, trên mặt hiện lên nụ cười gượng gạo, lầm bầm nói: “Nguyên lai người không phải muốn khiêu vũ a... Xin cứ tự nhiên... Xin cứ tự nhiên...”

Đóng cửa toilet, âm thanh tiếng nhạc rung trời thoáng cái trở nên nhỏ đi, ta nhu nhu giữa đôi lông mày, cảm thấy mí mắt có chút trĩu nặng, có lẽ quả thật nên quay về nghỉ ngơi.

Mối quan hệ với công ty của ta gần đây cũng không tồi, nhưng quyết không phải loại phần tử tích cực trong những cuộc tụ họp như thế này, bởi vậy đối với việc ta rời đi trước, chỉ có vài tiếng nũng nịu tựa như oán trách, rồi họ lại quay ra tiếp tục cuồng hoan và tranh luận.

“Phi Phi, ta đưa người về.” Ngô Xán từ hướng sàn nhảy chạy qua, ở cửa quán bar kéo ta lại.

“Không cần, ta cũng không phải nữ hài tử, tự mình gọi xe đi là được. Người nhanh quay lại đi, dù sao ngày mai cũng không phải đi làm, chơi đùa cho đã a.” Ta đẩy đẩy bờ vai của hắn, đẩy hắn quay về bên trong cánh cửa bằng thủy tinh.

Trên đường đi vắng vẻ tĩnh lặng, ta đem chiếc áo vét vẫn luôn buộc bên hông ra khoác lên người, dựa tạm vào cột đèn bên đường.

Lấy ra từ bên hông chiếc điện thoại di động, nhìn vào, cuối cùng phát hiện có tới bảy tám cuộc gọi nhỡ, đều là một dãy số đồng nhất, có thể vừa rồi vào trong quán bar quá âm ỉ, không nghe thấy.

Nhìn chằm chằm dãy số kia một hồi, đầu ê ẩm, có một loại cảm giác bất an lấp đầy trong lòng, liền ngay cả ngón tay ấn trả lời đều nhịn không được mà hơi run rẩy.

Điện thoại được nối, sau ba tiếng chuông lập tức có người tiếp nhận: “Xin chào, nơi này là viện an dưỡng Duy Khoa.”

“Xin chào, ta là Luyện Phi, bác sĩ Từ tìm ta sao?”

Thanh âm đối phương thoáng cái trở nên gấp gáp rất nhiều: “Luyện tiên sinh, người chờ một chút, ta lập tức tìm bác sĩ Từ lại đây.”

Ta lấy tay che miệng, nín hơi chờ đợi, khoảng chừng một phút sau, thanh âm bác sĩ Từ thở hồng hộc truyền đến: “Luyện phi, người hiện tại đang ở đâu?”

Hơi dừng lại một chút, ta trả lời: “Ta ở nhà.”

“Có người bên cạnh người không?”

“Có,... Duẫn... Duẫn Hội đang ở bên cạnh ta...” Ta hàm hồ nói.

Bác sĩ Từ ở đầu bên kia thật sâu thở dài một hơi: “Luyện phi, hảo hảo ngồi xuống, hít sâu, không nên gấp gáp... Có một tin... Tin xấu... Như vậy đi, người đem điện thoại đưa cho Duẫn tiên sinh, ta nói trước với hắn.”

“Không.” Ta cự tuyệt.

“... Được rồi, Luyện Phi, người phải biết tự khống chế tình hình bản thân, đừng quá kích động... Là như thế này, buổi chiều ngày hôm nay, tình trạng mẹ người đột nhiên chuyển biến xấu... Sau khi cấp cứu ban đầu lẽ ra đã ổn định rồi... Không nghĩ tới buổi tối lại phát tác lần thứ hai...”

... Thời gian tử vong... Khoảng chừng chín giờ hơn...”

Chín giờ hơn, khi đó ta đang làm gì? Ngồi ở quán bar tối mờ âm ỉ, nghe thứ nhạc rock sôi động, nhìn trai thanh gái lịch lượn lờ qua lại trước mắt.

Giơ tay trái lên, đặt trên ngực mình, cách da thịt cùng khung xương này, ta có thể sờ thấy trái tim đang run rẩy kịch liệt, từng chút từng chút một dữ tợn, dường như cảm nhận sâu sắc được thần kinh đang bị đè nén, quần đau đến mức tứ chi trăm xác đều chết lặng.

Thanh âm bác sĩ Từ khản trương càng không ngừng truyền đến, tựa hồ đang gọi tên ta: “Luyện Phi, Luyện Phi!! Người sao rồi? ... Nhanh lên một chút uống thuốc! Kêu Duẩn tiên sinh lấy thuốc cho người uống..... Luyện Phi! ... Luyện Phi... Luyện Phi...”

Điện thoại di động từ các ngón tay ta rơi xuống, ta cong người lại, dựa vào cột đèn trượt ngồi xuống, đã không phân rõ lúc này đây, len lỏi trong huyết mạch cùng dây thần kinh là cảm giác gì, bi thương? Đau đớn? Hay là sự nhẹ nhõm sau khi được giải thoát?

Thở ra từ trong ***g ngực một ngụm không khí sau cùng, trái tim co rút ngăn cản ta hít vào luồng tiếp tế mới, cảm giác hít thở không thông lan tỏa khắp não bộ, đây đều không phải lần đầu tiên phát tác, đây là lần đầu tiên khi ta phát tác, không có hấn bên cạnh.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, điều ta muốn có lẽ là lời giải thích về mối quan hệ lúc này giữa ta cùng hấn, rốt cục bắt đầu từ từ mờ dần.....

Thế nhưng sinh mệnh ta cũng không phải đã tận cùng, Ngô Xán ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ ra đi xem ta có tìm được taxi không, vừa kịp phát hiện thân thể về cơ bản đã không còn sức sống ngã ở ven đường. Trong cơn nguy cấp đã tới phòng cấp cứu của một bệnh viện gần nhất, vật lộn trong nhiều giờ liền, tiếp nhận vài lần sốc điện để khôi phục, khối bom hẹn giờ bất ổn kia, trái tim của ta rốt cục cũng trở nên bình ổn.

Tỉnh lại thì Ngô Xán đang sợ đến hồn vía lên mây canh giữ ở bên giường, vừa thấy ta mở mắt đã bắt đầu đông hồi tây hồi, cũng kể lại tỉ mỉ quá trình cấp cứu ta, làm ta có thêm cảm giác làm người được tái sinh.

Thật vất vả để chờ người kia dừng lại, ta nhờ hấn đi mua giúp ta một lọ sữa tươi.

Hấn lập tức đứng lên, kiểm tra một chút bình truyền dịch của ta, phân phó nói: “Hảo hảo nằm nghỉ ngơi một lúc, ta lập tức quay lại.”

Ta gật đầu, thế nhưng ta biết, vô luận hấn hành động có nhanh bao nhiêu, khi trở về ta cũng có thể không còn nằm trên chiếc giường này nữa.

Thân ảnh Ngô Xán biến mất chưa được năm giây, cửa phòng bệnh lần thứ hai được mở, trợ lý tổng giám đốc tiên sinh sắc mặt tái nhợt tiến vào, phía theo sau là một số người cường tráng, hùng hổ, giống như hắc đạo trả thù.

Ta cảm thấy có chút hư nhược, lần thứ hai nhắm mắt lại, mơ mơ hồ hồ chỉ cảm thấy bị người khác nhẹ nhàng nâng dậy, được mang đến một chiếc giường khác, đẩy ra ngoài, lên xe, chạy, lại bị đưa xuống, một lần nữa được an trí trên chiếc giường lớn hơn mềm mại hơn, có người dùng ống nghe khám bệnh lạnh lẽo ở trên ngực ta trượt qua lại vòng quanh để kiểm tra, thỉnh thoảng có tiếng nói nhỏ khe khẽ gián đoạn vang lên, nhưng nghe không rõ rốt cuộc đang nói cái gì.

Cổ mở mí mắt thành một khe nhỏ, các máy móc bên người tích tắc âm vang, theo ý ta, được trưng ra trên màn hình kia, có lẽ là quỹ đạo tim đập của ta, không còn những quy luật như trước nữa, luôn luôn có khả năng thành một đường thẳng đáng sợ.

Ngay bức tường phía trước là một mảnh trắng như tuyết, không hề có đồ trang trí, đôi mắt ta mặc dù không thể xuyên qua chương ngại vật dị thường dày này, nhưng ta biết rõ ràng, từ phía bên kia bức tường nhìn qua, tấm bình phong đầy chính là một mặt thủy tinh trong suốt, có thể đem toàn bộ gian phòng này nhìn đến không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Có một nam nhân vô cùng lo lắng, đang dán lên mặt tấm thủy tinh kia, dùng ánh mắt thống khổ nhìn chăm chú vào ta.

Chung Vị Luân cúi xuống gần thân thể ta, nhỏ giọng hỏi: “Phi Phi, để cho hấn tiến vào có được không?”

“Ta lúc nào có thể đến trại an dưỡng?” Nhìn vào trong cái bình đang treo trước giường, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, ta hỏi không liên quan.

“Đám tang của bác gái, chúng ta có thể lo liệu trước.”

Ta cười nhạt. Lo liệu trước, sau đó đem hũ tro cốt đến cho ta nhìn, hấn cho rằng làm vậy có thể khiến ta bớt phải chịu đựng đả kích?

Chung Vị Luân nhẹ nhàng thở dài. Ta cắn cắn góc chăn, lòng tràn đầy thê lương.

Mẹ cả đời nhu thuận, đại nạn ập đến thì thần kinh lập tức trở nên bất thường, tính ra chỉ bị hai ba ngày đau khổ. Giờ đây khi cát bụi lại trở về cát bụi, nếu có chút linh thiêng quay về chốn cũ, nhìn lại đứa con trai đang chìm nổi giữa nhân gian, không biết có phủ nhận thứ tình cảm không đành lòng thuộc về người trần? Bà khi còn sống đều không phải loại người lương thiện đại từ đại bi, ngoại trừ đứa con gái của chồng mình, chưa từng bỏ thí nửa điểm yêu thương cho người ngoài, nhưng cũng chẳng bao giờ tùy ý làm việc xấu, không có công lớn, không có lỗi lầm nghiêm trọng, sau khi rời đi, nơi đến, là thiên đường hay chính là địa ngục?

Nếu ta là bà, ta chọn địa ngục. Vô luận thế nào, cha ta chính là ở chỗ đấy.

“Người an tâm nghỉ ngơi, di thể của bác gái Duẫn tiên sinh đã phân phó bảo quản tốt, dù sao cũng phải để người gặp một lần sau cùng.”

Chung Vị Luân quay về phía tường nhìn một lúc lâu, như thể an ủi ta.

Duẫn Hội Duẫn Hội, nguyện kiếp sau người không nên gặp phải ta, ta cũng không nếu gặp phải người.

Nguyện kiếp sau không nên lần nữa yêu nhau.

Một kiếp phù sinh một kịch trường

Đồng sàng dị mộng kịch thê lương

Say sưa mộng cảnh ai người tỉnh

Tỉnh giấc nồng say mộng kịch tàn.

4. Chương 4

Ba ngày sau, ta cuối cùng đã được cho phép, có thể ngồi trên xe lăn, đến nhìn mẹ ta một lần cuối.

Khuôn mặt đã bị tô son trát phấn qua thoát nhìn thật xa lạ, trống rỗng giả tạo, liền ngay cả nếp nhăn dường như cũng được căng ra. Bà ăn mặc một bộ trường sam quần dài theo phong cách cổ xưa, cách biệt so với những âu phục hoa lệ phù hợp mà bà thích mặc trước đây, màu sắc đương nhiên là màu da cam, đây đều không phải là màu bà thích nhất, thậm chí cũng không phải màu sắc Duẫn Hội thích nhất.

Màu da cam, kỳ thực là màu ta thích nhất.

Nhớ lại cái thời niên thiếu khi đó, thích ngồi dưới ánh trời chiều vàng rực, cầm ly nước cam ấm áp, hai đùi đong đưa, nhìn nam nhân trong bể bơi vòng qua lại như con thoi bơi a bơi a.

Ai biết điều thần kỳ chẳng thể lưu giữ, ánh dương quang rút đi, nước cam lạnh lẽo trở nên vừa chua vừa chát, hình ảnh nam nhân trưởng thành cướp đi toàn bộ mọi thứ của hấn, kéo hấn trở lại ôm vào trong lòng, tuyên bố: “Ta yêu người, ta chỉ yêu người.”

Ta quay đầu nhìn lại cái thời niên thiếu không biết theo ai kia, đáy lòng một mảnh thê lương.

Mất tròn một tuần nghỉ bệnh, Lâm tổng gấp đến độ suýt nữa hói cả đầu, A Phong tạm thời tiếp nhận đề án của ta, ngoại trừ thay đổi màu sắc bên ngoài, hấn không hề động vào bất luận bộ phận thiết kế nào, mà bắt đầu vẽ mẫu thiết kế mang đến.

Nhìn hàng mẫu, ta gật đầu. Bất quá chỉ là một cuộc triển khai thiết kế mà thôi, không cần quá hoàn mỹ. Đây là Dẫn đại tổng tài tự mình tiếp nhận phương án, chỉ cần hần không mở miệng bới móc, những người khác của Hội Duyệt sẽ không đưa ra dị nghị.

Khoản dự chi kinh phí thiết kế đã ghi lại, Lâm tổng sắc mặt vui mừng hỏi thân thể ta thế nào rồi, có muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày hay không, ta chỉ nói không sao, hần lập tức thay đổi sắc mặt, xót thương nhìn ta, cười đến mười phần.

Ngô Xán vừa thấy ta, hoảng hốt lo sợ kéo sang một bên, luôn miệng hỏi: “Người sau đó đã ở đâu? Hiện tại có thể đi làm chưa?”

Ta nói có bạn bè đến giúp ta chuyển viện, cũng bởi vì đã đi mà không nói gì, hướng hần xin lỗi. Người này quả là tốt, lập tức thoải mái, không so đo tính toán loại chuyện này, nếu không phải hần đã có vợ có con, ta thật sự đã cho rằng hần có thứ tình cảm khác không đúng đối với ta.

Tiểu Đặng vẫn trung thành với cương vị, đứng giờ thúc dục ta uống thuốc.

Mỗi lần đi tới Hội Duyệt để tiến hành khởi thông dự án, các tiểu thư ở các ban trong công ty đều sẽ tới hỏi có được may mắn lần nữa nhìn thấy Dẫn đại tổng tài hay không. Bởi vì lệnh cấm kỳ hạn một tháng chưa hết, các nàng đương nhiên nhiều lần đều thất vọng mà quay về.

Tất cả dường như đều đã dần trở lại quỹ đạo, ngoại trừ việc ta mất đi một người mẹ.

Dù cho lúc thần trí bà còn minh mẫn cũng không mấy quan tâm nhiều đến ta, sau khi thần kinh bất thường càng đối với ta làm như không thấy, nhưng bà dù sao cũng là mẹ của ta.

Cho tới bây giờ ta trên thế giới này, cũng chỉ còn lại một người thân cuối cùng.

Ngày đó chính thức tuyên bố triển khai dưới mưa, bên ngoài sắc trời càng u ám thì bên trong đợt triển lãm được lấy nền là sắc màu cam càng thêm ấm áp nhu hòa.

A Phong cảm khái nói: “Kỳ thực chọn màu này cũng không sai, kể có tiền kia cũng không phải loại bất tài.”

Ta kinh ngạc liếc hần một cái, từ sau khi bạn gái bị một cậu ấm nhiều tiền cướp mất, đây là lần đầu tiên hần đánh giá một kẻ lăm tiền theo cách khách quan như vậy.

Qua mười giờ, bên trong cuộc triển lãm bắt đầu có dòng người tràn vào, ta ngược lại không có việc gì làm, một mình một người ngồi trong góc phòng.

Tiểu Đặng mang đến một cốc nước chanh ấm nóng, ta lạnh lùng đẩy ra: “Người kia không nói cho người ta không uống thứ này nữa sao?”

Nàng sắc mặt trắng nhợt, lập tức chạy vội đi tìm trà.

Ta thở dài. Cô gái này đều không phải đang nóng vội lấy lòng ta. Nàng đang nóng vội lấy lòng Chung Vị Luân. Ta đã từng tận mắt thấy qua, nàng đơn giản chỉ vì một lời tán thưởng của Chung Vị Luân mà nhân thân liền tỏa sáng vẻ mặt hào hứng.

Theo nghĩa nào đó mà nói, hần cũng là một sát thủ.

Biển người tuôn qua tuôn lại, nhìn vào mà đầu óc ta có chút hoa mắt, A Phong cầm hai khối chocolate đem qua cho ta ăn, bảo ta tiến lên xem cuộc triển lãm, còn hần rất đói bụng, muốn đi ăn.

Kỳ thực cuộc triển lãm này cũng không có gì hay để xem, đại bộ phận sản phẩm mọi người đang nhìn chỉ dùng để trưng bày thử. Ta ngồi đến buồn chán, lấy điện thoại ra chơi xếp hình khối lập phương.

“Ta có thể ngồi ở chỗ này không?” Một thanh âm dịu dàng vang lên.

Ta ngẩng đầu, đó là một phụ nữ công chức độ tuổi ba mươi, đôi mắt vô cùng khôn khéo, như muốn nhìn thấu mọi biểu tình.

“Không thể.” Ta nói.

“Đừng đề phòng như vậy a, ” Cô ta cười nói, “Tôi chỉ là tới tiến hành phỏng vấn mà thôi.”

Ta quay qua Cô ta đã đem tấm hình lớn chụp cha ta cùng nữ nhân lỏa thể chết bất đắc kỳ tử trên giường, đăng mười phần đều là trí tưởng tượng lên tập san để bán chạy, chuyện trên ta có thể tha thứ, bởi vì cô ta dù sao cũng chỉ là tìm tin tức kiếm cơm, ta chỉ không thể tha thứ cô ta đã bịa đặt tiếp tục đưa tin sau đây, liền như thể gia đình ta vẫn luôn sinh sống là một vùng bùn thối nát xấu xa.

“Luyện Phi, ta vẫn rất quan tâm ngươi, sinh ra trong loại gia đình nào đều không phải lỗi của ngươi...”

Ta hầu như không nhận được ý muốn đấm một phát trên mặt cô ta: “Cảm ơn cô vẫn luôn xem ta giống như hoa sen không bị nhiễm bùn lầy, đây thực sự là một loạt tin tức rất thành công, ta thay cô kiểm được vô khối nước mắt của độc giả sao? Hiện tại trên người ta đã không còn gì để cô có thể bới móc nữa, cô có thể rút xéo.”

Cô ta dùng ánh mắt thương hại nhìn ta, đại khái bị ta thôi miên quá độ, thực sự cho rằng ta hoàn toàn không biết gì về việc thương xót những kẻ hèn mọn bị tổn thương.

“Ngươi hẳn là biết Hội Lăng kỳ thật là công ty bên dưới của Hội Duyệt? Ngươi làm việc cho hẳn có phải có thể nói rõ ràng ngươi đã tha thứ cho hẳn không?”

Ta dùng nhãn thần lãnh đạm đến cực độ nhìn cô ta: “Cô lại chuẩn bị bắt đầu bới móc đời tư của đại nhân vật kia sao, nữ ký giả Chu Hoan? Đáng tiếc thể lực hẳn hiện tại cực kỳ hùng mạnh, không có tờ tạp chí nào dám đăng những thông tin gây bất lợi cho hẳn.”

“Mẹ ngươi mấy ngày trước đã qua đời sao?” Cô ta đem khuôn mặt lại gần, “Ngươi có đau lòng không? Vì bà ta mà vô số tình nhân đều bị rút lại phía sau, cũng chỉ có người đưa con này, chẳng bao giờ nhận được tình yêu thương đầy đủ từ bà ta, liệu có vì bà ta mà đau buồn không?”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn cô ta.

“Ngươi vì sao không tin các bài báo của ta là đều có căn cứ? Bởi vì ta phá vỡ biểu hiện giả dối mà ngươi tự cho là hạnh phúc? Ngươi không muốn bản thân có một người bố ăn chơi đàng *** cùng một người mẹ *** đàng, còn có một...”

Ta dùng hết toàn bộ sức lực cho cô ta một cái bạt tai. Ba một tiếng âm hưởng giòn tan, khiến cho mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn.

Đây không phải là lần đầu tiên ta đánh phụ nữ, đây là lần đầu tiên ta ở trước công chúng đánh phụ nữ.

Nửa bên mặt cô ta đỏ lên, tay phải ta vẫn giơ lên giữa không trung. Tùy ý cho bất cứ ai vừa nhìn cũng biết chuyện gì vừa xảy ra.

Có một nam nhân chạy tới bảo vệ Chu Hoan, chất vấn ta: “Ngươi vì sao lại đánh Chu tiểu thư?”

Xung quanh một loạt tiếng các câu hỏi hòa theo. Chu Hoan cũng là người có tiếng tăm.

“Không sao, ” Người bị hại lấy khăn tay che mặt, “Đây không đáng là gì, trước đây còn có người dùng súng để đối phó với ta đấy chứ.”

“Ai bảo cô ngay cả những bí mật đút lót của những tên quan to cũng đều dám bạo gan đưa tin, hẳn không ghi hận cô đến chết mới là lạ!” nam nhân kia hướng về phía cô ta gào thét.

A, ta thiếu chút nữa đã quên, ngược lại với đối đầu của Chu Hoan, là đám người ủng hộ.

Thế giới chẳng bao giờ trở lại như xưa khi đã trải qua bao nhiêu đau thương và tranh đấu...

5. Chương 5

Ta ôm ngực, nơi đây lại sinh ra đau nhức.

Về mặt Chu Hoan trở nên nghiêm túc, nắm lấy cánh tay ta: “Luyện Phi, ngực của người không sao chứ?”

Ta gạt tay cô ta ra. Bàn tay kia trước đây đã từng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta, dần dặt ta nói ra hết thấy cảm xúc trong lòng. Để rồi ngày thứ hai những lời này đổi thành trang nhất trên tạp chí, thêm bớt vào một chút gốc rễ của ta, cái gọi là sự thật chưa được biết đến, tự cho ta là quá mức thuần khiết không biết gì

Một hình ảnh đối lập mạnh mẽ, làm nổi bật thêm sự hiểm ác của những người trong gia đình, hại bọn họ giống như con chó rơi xuống nước bị dồn đến đường cùng, người thì chết, kẻ thì điên.

Cả đoàn người ngây ngốc vây quanh nhìn màn kịch mà vốn chẳng hề liên quan đến bọn họ, có mấy người ra về là người theo chủ nghĩa nữ quyền hướng về phía ta bước.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm ổn định không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào vang lên: “Đây là đợt công bố sản phẩm hàng năm của công ty, Chu tiểu thư không phải là muốn đến đây làm ồn ào một trận chứ?”

Chu Hoan nhún nhún vai, quay người lại: “Xin lỗi, Chung tiên sinh, ta chỉ quan tâm một chút đến bạn cũ mà thôi.”

Chung Vị Luân chưa hài lòng, chỉ nhìn cô ta, áp đảo, cô ta nhả ra một hơi dài, chỉnh trang lại dây đeo túi sách, phẩy phẩy vai siêu cấp trợ lý, thản nhiên nói: “Được rồi, hôm nào ta sẽ tìm hắc trò chuyện, tạm biệt.”

Nữ ký giả uốn lượn đi, đám người vẫn chưa giải tán, A Phong thở hồng hộc chạy tới, thấy Chung Vị Luân, liền bị hù dọa: “Chung tiên sinh, buổi triển lãm có vấn đề gì sao?”

Ta nói: “Buổi triển lãm không có vấn đề, ta có. Hiện tại có thể đến phiên ta đi ăn chưa?”

A Phong trong đầu kinh ngạc, không đợi câu thứ hai của hắc, ta đã hướng cửa đi tới.

Buổi chiều ta xin nghỉ, trực tiếp về nhà, tắm rửa một cái, ngã lên giường liền ngủ.

Khi ngủ, có thể quên đi rất nhiều chuyện.

Vì vậy, ta thích ngủ. Vô luận xảy ra điều gì, chỉ cần ta ép buộc bản thân ngủ, cuối cùng cũng ngủ được, đây là phương pháp duy nhất có thể trốn tránh phiền não của ta.

Thế nhưng ngoại trừ đi vào giấc ngàn thu không thể quay lại, thì khi ngủ chung quy vẫn phải tỉnh lại.

Có người nói, chuyện đáng sợ nhất là từ trong mộng đẹp tỉnh lại trời đã sáng choang, phải đối mặt với hiện thực.

Ta nghĩ, người nói những lời này nhất định chưa từng trải qua tư vị, từ trong ác mộng tỉnh lại vẫn là buổi đêm dài đằng đẳng.

Mở mắt, bên trong vẫn là một mảnh đen kịt, trên trán mồ hôi lạnh vẫn còn đọng lại, ta thở hổn hển, nhìn đồng hồ dạ quang trên cái tủ đầu bàn.

Hai giờ sáng.

Cắn cắn ngón tay, ta biết rõ, chỉ cách một bức tường trên ghế sofa trong phòng khách, nhất định có một người đang ngồi, hút thuốc, chờ ta gọi hắc.

Bởi vì qua đêm nay, đúng tròn một tháng.

Ta bật đèn, nhìn thấy bên cạnh chiếc đồng hồ dạ quang đặt một cốc nước, uống vào trong miệng, độ ấm vừa đủ.

Nhiệt độ này, giống như nước mắt ta vừa chảy ra.

“Duẩn Hội...” Ta thì thào nói nhỏ, thanh âm nhỏ đến ngay cả chính ta cũng nghe không rõ.

Cửa buồng ngủ bị kéo mạnh, người nọ tựa như cơn lốc đi tới bên giường ta, đem ta toàn bộ nhào vào trong lòng hắc, mũi ngửi được mùi thuốc lá chưa kịp tan đi cùng mùi nam tính quen thuộc nhàn nhạt vòng quanh, khuôn ngực rắn chắc nở nang của hắc không ngừng rung động.

“Phi Phi... Phi Phi... Người làm ta sợ muốn chết...” Hấn nâng khuôn mặt ta lên, in xuống một nụ hôn đầy đưa triền miên, tựa như muốn xác nhận ta vẫn đang hô hấp, không có bất luận kỹ xảo nào, chỉ là không ngừng hút vào đầu lưỡi ta, hấp thụ nhiệt độ nơi ta.

Ta nghĩ, nếu như ta chết, nam nhân này liệu còn có thể sống tiếp hay không?

Gần đây ta thường có suy nghĩ tàn khốc như vậy, ta muốn xem nếu như mất đi ta, hấn sẽ thế nào, luôn luôn nghĩ.

Ngủ trong lòng Duẫn Hội, ta thông thường rất ít nằm mơ, nhưng đêm hôm đó, ta lại mơ thấy mình chết đi, tựa như làn khói phiêu nhẹ trong không trung, dùng ánh mắt lạnh đậm nhìn hấn thống khổ sụp đổ, lòng một mảnh hồ hững, phẳng phất như yêu hận đam mê trong cuộc sống, đều biến thành một câu truyện cười, bất luận một điểm rung động nào cũng không hề được khơi dậy, như thể chẳng bao giờ có thứ tình yêu này.

Thở dài tĩnh lại, hấn vỗ về khuôn mặt ta, dịu dàng nói buổi sáng tốt lành, yêu thương tràn ngập trong đôi mắt kia, làm sao có thể không nhìn thấy?

Ta đột nhiên cảm thấy xót xa.

Thương cảm cho bản thân.

Càng thương cảm cho hấn.

Không quan tâm tới ý định muốn hôn chào buổi sáng của hấn, ta khoác áo bước xuống giường, bắt đầu rửa mặt. Làm như một người ham công tiếc việc, như thể bất luận chuyện gì phát sinh cũng mặc kệ, đều phải tĩnh lại tiến lên, ngoan ngoãn đến công ty cống hiến tám tiếng đồng hồ những thứ tinh hoa nhất của bản thân mỗi ngày, tránh bị thỏa mãn với chút ít của cải vật chất cùng tinh thần.

Việc này đối với ta vô cùng quan trọng, bởi vì ta phải nỗ lực thoát khỏi sự trợ giúp về kinh tế của Duẫn Hội, bằng không tương lai vĩnh viễn không cách nào có thể hoàn toàn chia tay hấn.

Ta khát vọng rời xa hấn, trong khoảng thời gian ta còn sống.

Mẹ qua đời, tiền thuốc men phải chi cũng giảm bớt phân nửa, thế nhưng dù chỉ còn phân nửa, cũng là xa so với mức thu nhập được xem là cao mà ta có thể gánh vác. Huống hồ còn có bản thân ta, thường xuyên phải vào viện ở, tốc độ chi tiền và kiếm tiền thật quá khác nhau, dường như đều không phải cùng một nguyên nhân mà ra.

Duẫn Hội ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, động tác rất nhanh, ta vừa từ phòng vệ sinh đi ra, liền trực tiếp bị kéo vào nhà ăn nhỏ.

Nhìn ta ăn thứ gì đó hấn nấu, dường như là niềm hạnh phúc lớn lao của hấn, dù cho trước đây cuộc sống yêu thương ngọt ngào như vậy, cũng không thấy hấn quý trọng ta như vậy.

Hay trong lòng hấn cũng minh bạch, một ngày nào đó, ta sẽ rời hấn đi. Một lần đi, không thể quay lại.

Ngày hôm nay là ngày triển lãm thứ hai, ta lại không đến hiện trường, trốn trong phòng thiết kế của công ty, tô lại bản phác bút chì của đề án mới.

Có người gõ gõ cánh cửa căn bản không hề đóng, vừa ngừng đầu, là Lâm tổng.

Trong đầu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thượng cấp luôn ưa kích động của ta, từ lúc nào lại biến thành hiểu biết lễ độ như vậy.

Ông ta đi tới bên cạnh bàn, sờ cái này, nhìn cái kia, cuối cùng giống như đang bắt chuyện nói: “Luyện Phi, dự án của Hội Duyệt lần này, người làm rất tốt, giới chuyên nghiệp cũng đánh giá khá cao, đều nói người là một thiết kế sư rất có tài năng.”

Ta đứng lên giúp ông ta kéo lại chiếc ghế đặt đối diện chỗ ta ngồi, dùng tay ra hiệu cho ông ta ngồi: “Lâm tổng, có gì cứ nói, không cần ngại, ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Hấn khẽ cau mày, qua hồi lâu mới ngồi xuống, đưa tay đặt dưới cằm “Luyện Phi, ... Ta nghe nói trong buổi triển lãm trước đây đã xảy ra một việc...”

“Đúng, ” ta gật đầu, “Ta đã đánh Chu Hoan.”

Lâm tổng tựa hồ rất giật mình khi ta nói trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời vẫn chưa tiếp tục.

“Bất quá ngài cứ yên tâm, đây là chuyện cá nhân giữa ta cùng cô ấy, sẽ không gây ảnh hưởng đến công ty.”

Hắn xua xua tay: “Ta không phải có ý tứ này. Ta chỉ muốn nhắc nhở người, người là một thiết kế sư, hẳn là biết rằng trong giới thiết kế có một lão đại thủ lĩnh giang hồ... Ta chỉ là... Người đương nhiên hiểu rõ, ta đang nhắc đến chính là Phái đại sư, một câu nói của hắn có thể đưa một người đến thành công, cũng có thể hủy diệt một người, tính tình người này trời sinh luôn tự bao che khuyết điểm, mà Chu Hoan vừa rồi...”

“Là con gái nuôi của hắn. Điều này ta biết.”

Lâm tổng nhìn thẳng vào ta.

“Cảm tạ ngài đã lo lắng cho ta, chuyện đã xảy ra, hẳn nếu tính toán, ta sẽ lập tức đệ đơn xin từ chức, tuyệt không liên lụy đến công ty kiểu tai bay vạ gió.”

Lâm tổng biểu tình có phần tức giận: “Luyện Phi, ta luôn luôn coi người như con, thế nào lại đánh giá thấp ta như vậy?”

Ta cười nhẹ cúi đầu. Ta biết Lâm tổng vẫn luôn coi trọng ta, nhưng ông ta dù sao cũng đang trên thương trường, nếu khi bị người khác ác ý bức đến đường cùng, vì cơ nghiệp tâm huyết của bản thân, cái gì cần vứt bỏ thì sẽ vứt bỏ. Bản thân ta đã tự mình trải nghiệm qua, quan hệ huyết thống còn không thể bảo đảm, thì những thứ như tình hữu nghị còn được coi là gì chứ.

Ông ta còn muốn nói nữa, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lớn, thúc giục tiếp nhận, a lô một tiếng, nghe đầu bên kia vừa nói một câu, sắc mặt đã cứng đờ: “... Phái... Phái đại sư... Vâng.. Vâng... Luyện Phi cũng không hẳn là thiết kế sư dưới quyền của ta... Ngài, ngài nghe ta giải thích, hẳn tính tình nhẹ nhàng cho dù... A? Hẳn hiện tại? ...” Lâm tổng liếc mắt nhìn ta, sau khi trầm bẻ khó xử, vẫn là thẳng thắn nhận tội, “Hẳn hiện tại đang ở công ty... Cái gì? Ngài muốn hắn nhận điện thoại? Nhưng...”

... Ngài nghe ta giải thích trước đã... A? A, được... được...”

Lau lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn vươn tay đưa máy cho ta, nhỏ giọng căn dặn: “Người nhanh nói lời xin lỗi, nghìn vạn lần đừng tranh luận a.”

Ta tiếp nhận điện thoại di động, do dự một hồi, đưa lên bên tai.

“Phi Phi, điện thoại di động của người vì sao tắt máy? Điện thoại văn phòng người cũng không tiếp?” Từ trong ống nghe truyền đến một thanh âm dõng dạc sinh lực, giống như đang gào lên.

“Ta đang vẽ, không muốn tiếp điện thoại, cho nên đã rút dây điện thoại ra.” Ta khô khan giải thích.

“Phi Phi, con hãy nghe ta nói, thái độ làm người của Hoan nhi có hơi sắc nhọn một ít, nhưng nó đối với người không có ác ý, người không nên tính toán...”

Ta không nói lời nào. Ta không muốn nói về cô ta. Cô ta không có ác ý, đừng nói ngày hôm qua, coi như trước đây cũng không có ác ý, chỉ là cấu tạo thần kinh ta cùng cô ta khác biệt, trong toàn bộ sự việc trên, vị trí lập trường với cô ta đã bất đồng, việc tiếp nhận đương nhiên cũng hoàn toàn bất đồng. Cô ta tay cầm lưỡi dao sắc bén, dao chém không chút lưu tình, tự cho là đang phẫu thuật cho ta, thúc đẩy ta chóng khỏi bệnh, lại không biết vết thương của ta máu chảy đầm đìa lại càng sâu hơn, cơn đau nhức thấu tận tâm can, làm sao chịu đựng để không bật ra tiếng rên rĩ?

“Phi Phi, ” Chung Phái ở bên kia ống nghe thở dài, “Được rồi, không đề cập tới cũng được, Vị Luân nói người gần đây gầy đi, xấp xỉ thời gian đến chỗ Chung bá bá một chuyến, để ta hảo hảo trông coi người.”

Ta không muốn nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng đáp một cái. Người bạn này của cha ta thời gian qua luôn đối với ta vô cùng yêu thương, mà mối quan hệ với cha mẹ ta cũng không phải là chỗ gì đặc biệt, không hiểu vì sao được thương yêu, thường có cảm giác không thể gánh vác nổi, chỉ cần không bị Chung Vị Luân tự tay áp giải đi, ta sẽ không tự động tới cửa.

Ngắt đường dây, đưa điện thoại di động trả lại cho Lâm tổng, ông ta vội vàng hỏi: “Phái đại sư nói gì? Nổi giận sao? Hẳn định đối xử với người thế nào? Liệu có quá nghiêm trọng hay không? ...”

Ta thần nhiên trả lời: “Không có việc gì, hẳn nói lần này bỏ qua cho ta, bảo ta sau này không như vậy nữa là được.”

“Là được rồi?” Lâm tổng hồ nghi nhìn ta, “Luyện Phi, nếu có phiền phức...”

“Ta nhất định sẽ hướng Lâm tổng ngài cầu cứu, ngài là ông chủ của ta mà.”

Ông mập lúc này mới hài lòng gật đầu, bắt đầu vòng quanh bàn làm việc của ta dạo qua một vòng, kéo dài âm điệu nói: “Không có việc gì là tốt rồi, người không phải vội, ta tới hiện trường Hội Duyệt xem qua một cái.”

Ông chủ cũng không nói thêm gì nữa liền cất bước, ta để tâm lặng yên một chút, rồi tiếp tục sơ đồ bức phác thảo. Chu Hoan cũng tốt, Chung bá bá cũng tốt, ta không muốn vì bọn họ cản trở mà lãng phí thêm thời gian. Cái gọi là bản tính trời sinh lạnh nhạt, có lẽ đúng với người như ta vậy.

Trưng bày sản phẩm của Hội Duyệt đã thuận lợi kết thúc, ta được nhận một phần hoa hồng không nhỏ. Không có gì ngoài việc bồi thường toàn bộ những khoản nợ cũ, ta cần rằng xuất ra một phần mua chiếc xe Nhật thay cho đi bộ, gần đây trong hội nghị thường kỳ không gian rất ngột ngạt, đi bằng xe bus ta không thể chịu được.

Cô con gái của Trần Đông ở bộ kế toán đầy tháng đúng dịp nhận được tiền thưởng, tâm tình rất sáng khoái, từ trước đến nay luôn vắt cổ chày ra nước, keo kiệt vô cùng đột nhiên thành linh muốn mời khách, tuy rằng chỉ là mời cả đoàn người về nhà mình ăn lẩu, nhưng tính ra cũng là trăm năm khó thấy, phần lớn các đồng sự đều hô tam hát tứ mà đi.(nhất định phải đi)

Phòng khách nhà Trần Đông không lớn, mười người một chen nhau chui vào, càng thêm vẻ náo nhiệt đến khác thường, cô bé con sau khi bị mấy cô nàng chưa chồng hôn tới tấp một phen đã nặng nề ngủ thiếp đi, cha mẹ cô bé đều vào bếp vội vàng làm cơm. Các khách nhân tự chơi đùa giải trí, có nói chuyện phiếm, có chơi cờ, có xem TV, cãi nhau, quay qua quay lại không ngớt, hại ta ngay cả đọc sách cũng không xong.

Đang vui vẻ thì, cô nàng thư ký Kim đột nhiên quát to một tiếng: “Yên lặng một chút! Yên lặng một chút!”

Mọi người bị dọa đến nhảy dựng, thấy cô ta đang sừng sờ nhìn thẳng chằm chằm vào màn hình TV huỳnh quang, cũng tò mò qua nhìn.

“Nếu có ngã, ta sẽ không kéo người lên, vì chúng ta sẽ cùng nhau ngã xuống địa ngục.

Nếu có đi, đừng bỏ ta mà đi, vì chúng ta sẽ cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất.

Vì bên cạnh ta, có người”.

6. Chương 6

Đó là tiết mục phỏng vấn những người thành đạt bản tin tài chính và kinh tế, nữ MC thường ngày ung dung trang nhã lúc này vẻ mặt đầy hưng phấn, kích động báo cho mọi người, đã mời đến đây một vị khách quan trọng, ống kính chuyển hướng đến người đối diện cô nàng, nơi có một nam nhân gương mặt anh tuấn đang bình tĩnh ngồi, đúng là Duẩn Hội.

Một đám nữ nhân liền tranh nhau vây trước TV, ngay cả bà Trần chủ nhà cũng vội vàng chạy đến thành một đống. Đám nam giới bất đắc dĩ lui về phía sau, còn phải cẩn thận không phát ra thanh âm quá lớn, để tránh chịu lời phàn nàn.

“Những cái khác không nói, hẳn như vậy quả thật là đẹp trai.” Ngô Xán nhỏ giọng nói với ta.

Ta bóc cam, lấy một miếng bỏ vào trong miệng, nhường lại vị trí trên ghế sofa, đi vào nhà bếp thay các cô nàng đang đun cà phê được một nửa thì chạy ra xem náo nhiệt. Trần Đông bực bội than thở nói rằng người với người không ai giống nhau, thế kiếp sau đầu thai cũng muốn làm một kẻ lăm lăm tiền anh tuấn tiêu sái.

Ta nghĩ Duẩn Hội nếu có kiếp sau, hẳn không chừng lại muốn làm một Trần Đông bình thường nhưng hạnh phúc. Có thể thấy được lòng người quả nhiên không bao giờ là đủ.

Chờ đến khi ta đun xong một bình cà phê mang ra, thì tiết mục phỏng vấn vẫn chưa chấm dứt, bất quá hình như cũng đã gần đến hồi kết.

Nữ phát thanh viên cười tươi như hoa, miệng lưỡi khéo léo đưa đẩy: “Đêm nay thật vinh hạnh, có thể mời được Duẩn tiên sinh đến trường quay, dường như chưa từng thấy thời gian của chương trình nào lại qua nhanh như vậy, thoáng cái đã đến lúc phải nói lời tạm biệt. Bắt lấy những phút cuối cùng này, ta muốn hỏi lại Duẩn tiên sinh một vấn đề sau cùng, mong có thể nhận được câu trả lời của ngài.”

Duẩn Hội nhẹ nhàng nhướn mi biểu thị cho phép.

“Duẩn tiên sinh xem như sự nghiệp thành công, thuận buồm xuôi gió, chẳng hay có từng gặp phải chuyện gì, để đến bây giờ vẫn còn hối hận vì đã làm hay không?”

Bên ngoài TV một loạt thanh âm khiển trách, các nữ nhân thì thảo oán giận: “Cái đấy chắc là một vấn đề khinh doanh thôi, vì sao không hỏi hẳn thích nhất kiểu người khác phái nào a?”

Ánh mắt Duẩn Hội trong hình ngưng đọng, ta đang cầm bình cà phê, bất tri bất giác đứng lại.

“Có một việc, vẫn luôn cảm thấy hối hận...” Đôi mắt Duẩn Hội từ màn hình huỳnh quang trắng tấp nập nhìn qua, “Ta rất hối hận, trước đây không nên cùng vợ ta ly hôn... Thực sự không nên...”

Nữ phát thanh viên biểu tình kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

Ngực ta tựa như bị bông chặn lại, mềm mại, nhưng rất khó chịu, không biết nên đâm thẽ nào, đánh ra sao, để có thể giảm bớt một chút cảm giác xót xa trong lòng này.

Trong phòng một loạt tiếng thét chói tai cùng kinh hô, ta nghe không chịu được, đặt bình cà phê xuống quay lại nhà bếp.

Đồ ngốc Duẩn Hội kia, hẳn thực sự là một kẻ ngốc.

Ngô Xán theo vào, dò xét sắc mặt của ta hỏi: “Người thấy khó chịu hay không?”

Ta lắc đầu, đối với cậu ta mỉm cười. Người này, từng thấy qua ta khi tìm ngừng đập, cho nên mới có kiểu bị rần rần, mười năm sợ dây thừng.

“Cái tên tổng tài của Hội Lãng kia, nhìn không ra vợ hẳn ra sao, rốt cuộc là dạng nữ nhân nào, cuối cùng lại chịu ly hôn với hẳn?” Ngô Xán yên lòng, quay qua tán gẫu.

Ta không nói gì.

Là dạng nữ nhân nào? Điên cuồng, liều lĩnh, không từ mọi thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn.

Cầm cuốn tạp chí ngày hôm sau, trên tiêu đề tài chính và kinh tế đúng là lời bộc lộ của Duẩn Hội đêm qua, khẩu vị của quần chúng, thật sự là quá thấp rồi.

Đại thể xem lướt qua một lần, thấy mấy bài nghị luận lớn nhỏ đều rất sôi nổi, nhưng lại không người nào biết rõ nội tình để mở miệng phát biểu, có thể thấy được thủ đoạn cao minh của Chung Vị Luân, cũng không ngăn cản truyền thông xôn xao tranh luận, vừa tuyệt đối che đậy sát chân tướng, ngay cả Chu Hoan, cũng lặng lẽ câm miệng.

Vào phòng làm việc, các cô nàng đang cầm đủ loại báo chí, thần báo, nhật báo, bưu báo, tài chính nhật báo....Lật tới lật lui tìm xem có tin tức độc nhất vô nhị nào hay không, kết quả đương nhiên thất vọng.

“Thật là, cũng không có viết vợ trước kia của hắn đang làm gì, hiện tại ở nơi nào, lúc nào ly hôn, vì sao ly hôn, các phóng viên đều đang làm gì a, đúng là không chuyên nghiệp!” cô Kim có phần trở nên nóng nảy, ném một phát tờ báo, ném tới trên bàn ta.

“Xin lỗi a” cô nàng chạy tới nhặt lại, “Luyện quản lí, người hôm nay có đến Hội Duyệt không?”

Ta gật đầu: “Phải đi qua báo cáo kết quả thiết kế.”

“Vậy thể này được không” cô ta nuốt nước bọt, “Thăm dò một chút tin tức không được đăng trên báo a. Hội Duyệt là công ty con của Hội Lăng, nói không chừng sẽ có tin tức nga.”

“Được rồi.” Ta thoải mái đáp lời. A Phong nhảy qua ngăn cản: “Đừng đáp ứng bữa với đám ma nữ a, người cho mình là ai, truyền thông còn moi móc không ra tin tức bên trong, người sẽ moi được sao?”

Đương nhiên cậu ta lập tức lọt vào một đồng bàn tay trắng như phấn, bị đuổi đánh, chạy trốn khắp gian phòng, nhìn biểu tình vẫn còn đắc ý.

Buổi sáng công tác chuẩn bị vô cùng thuận lợi, các cô nàng hoạt động cực kỳ nhanh nhẹn giúp ta kê khai, đánh văn kiện, sắp xếp túi, còn chưa đến mười giờ toàn bộ tư liệu báo cáo đã được chỉnh lý rõ ràng, một đám người cao hứng bừng bừng tiễn ta cùng A Phong rời đi, thẳng đến tận cửa thang máy, tiếng cổ vũ không ngừng bên tai, thật là tình trạng sôi nổi chưa thấy bao giờ.

Vương quản lí bộ phận kinh doanh bán hàng của Hội Duyệt thái độ nhiệt tình tiếp đãi chúng ta, đối với hiệu quả buổi triển lãm tỏ ý tương đối hài lòng, còn nói nếu có cơ hội vẫn mong được hợp tác lần nữa, khiến A Phong phi thường hưng phấn, hoàn toàn mặc kệ người ta có thể chỉ là khách khí một chút mà nói thể thôi.

Báo cáo ghi lại được bổ sung sơ lược, chúng ta hai người đứng dậy xin từ biệt. Đi trên hành lang dài ỏ đại lâu Hội Duyệt, căn bản không thấy bất luận một người nào tọc mạch về mối quan hệ trong bản tin của tổng tài bọn họ hoặc lên lút nghị luận, khác xa với những người kích động trong công ty chẳng liên quan gì như chúng ta, A Phong càng không ngừng tấm tắc khen hay, đại khái than thở các nữ đồng nghiệp của mình quá bà tám, thành phần tri thức khí chất đều không đủ.

Trước mặt, một người phụ nữ khí chất lãnh đạo tràn đầy đi tới, cách mười thước đang mỉm cười, ta nhìn không chớp mắt, tựa như không trông thấy cô ta, dự định cứ như vậy đi thẳng qua.

“Luyện Phi, có thể nói chuyện với người được không?” Nữ ký giả tên Chu Hoan hạ mình hỏi.

“Không có hứng thú.” Ta dưới chân một chút cũng không ngừng, A Phong giật mình nhìn cô ta, lại nhìn nhìn ta.

“Tiểu Phi” cô ta chặn kéo ta lại, thanh âm dịu dàng, cuối cùng hơi nghẹn ngào, “Người không nên như vậy, người cứ quá khổ cực như vậy, cho nên hắn mới hối hận...”

Ta tức giận trừng mắt với cô ta, người phụ nữ này muốn ở trước mặt đồng sự ta nói cái gì? Chu Hoan Chu Hoan, trong toàn bộ những người đã tuyên bố rằng yêu ta, cô rốt cuộc là người tàn nhẫn thứ hai.

“Phi Phi, cô Chu là bạn của người sao?” A Phong nhẹ nhàng hỏi.

“Đều không phải.” Ta kiên quyết nói, “Người tới xe trước chờ ta một chút được không?”

A Phong bụng đầy nghi hoặc, nhưng không thể làm gì khác hơn là phải phất tay đi trước, mãi cho đến đầu hành lang vẫn còn liên tiếp quay đầu lại, muốn nhìn ra chút đầu mối gì đó.

“Tiểu Phi,” chờ A Phong đi xa, Chu Hoan đeo lên biểu tình thân thiết, cầm lấy tay ta.

Ta gạt tay cô ta ra, lấy điện thoại di động, nhanh chóng bấm một dãy số.

“Phi Phi?” Chung Vị Luân lập tức nhận điện thoại.

“Để bạn gái người cách xa ta ra một chút, đừng đến làm phiền ta nữa, ta đã chịu đủ bản mặt của cô ta rồi!” Ta hướng vào ống nghe rống to.

Chu Hoan ở một bên bất đắc dĩ cào cào tóc, mà Chung Vị Luân do dự một lúc, mới không xác định hỏi: “Người đang nói... A Hoan?”

Ta cười nhạt: “Người có mấy bạn gái?” Nói xong ngắt điện thoại, hướng cửa thang lầu đi đến.

Cảm tạ trời đất, người phụ nữ kia cuối cùng cũng không theo nữa.

Buổi chiều sau khi tan tầm ta đi một chuyến đến ngân hàng, ngoại trừ phí sinh hoạt hàng tháng đều chuyển vào tài khoản viện an dưỡng, cô gái ngân hàng có khuôn mặt gầy gầy một bên gối trên bàn phím, một bên hướng ta giới thiệu một loại phương pháp ưu đãi cho hoạt động chi tiêu tín dụng mới nhất, ta mỉm cười với cô ta một cái, cho thấy tài khoản trống rỗng của mình, căn bản với phương thức chi tiêu này không thể dính dáng.

Cô gái ngân hàng giật mình giương mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Sẽ không a, tài khoản cá nhân gửi ngân hàng mức trên năm mươi vạn là có thể tham gia a.”

Ta bật cười: “Trong sổ kế toán của ta cho tới bây giờ cũng không hề vượt qua mười vạn đồng, sau lần chuyển sổ này cũng chỉ trên năm trăm thôi.”

“Tiên sinh thật hay nói đùa, trên tài khoản của người rõ ràng còn có bảy mươi vạn mà.... Còn có a, người mỗi tháng đều chuyển tiền vào tài khoản này thì chắc chắn cách vài ngày sau số tiền đó sẽ được trả về, vì sao người hàng tháng đều phải chuyển khoản một lần vậy?”

Ta nheo mắt, vội vàng không chế bản thân không nên ở đây biến sắc, miễn cưỡng cười nói: “Số tiền đấy không phải của ta, là người khác gửi lại vào tài khoản ta. Cô có thể đem thông tin chuyển khoản mấy tháng gần đây cho ta được không?”

Cô ngân hàng điềm điềm cười, nhanh nhẹn đánh ra dòng hóa đơn, dùng thư đóng lại cho tốt rồi chuyển giao, thái độ phục vụ thực sự thuộc vào loại hạng nhất.

Vừa ra khỏi cửa ngân hàng, ta lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Duẩn Hội, đơn giản bảo hán tới ngày hôm nay đến chỗ ta, cũng không nghe câu trả lời đã ngắt máy.

Sau đó về nhà cảm giác cước bộ nặng nề, lao vào tắm rửa, ngồi trên ghế sofa mở TV, phát thanh viên mặc y phục màu hồng dùng thanh âm êm dịu đang thông báo điểm tin:

“... Kế tiếp là một tin tức dài vừa nhận được, bảy giờ tối nay trước nhà hàng Khải Lạc cử hành lễ ký kết hợp tác hạng mục mới giữa tập đoàn Hội Lăng và công ty điện tử Xích Phong, nhưng vì tổng tài tập đoàn Hội Lăng ngài Duẩn Hội thân thể không khỏe mà tạm thời bãi bỏ, sau đó đã thay đổi thời gian ký ước. Bởi vì trước đây Duẩn tổng tài chưa từng nảy sinh vấn đề về mặt sức khỏe, cho nên có người đã dự đoán có thể đây là thái độ lưỡng lự về việc hợp tác của Hội Lăng với Xích Phong, cái gọi là thân thể không khỏe chỉ là mượn cớ mà thôi, mà với loại đòn đại thế này cũng gây ảnh hưởng đến cổ giá của Xích Phong...”

Giới truyền thông thật nhàm chán. Ta ba một tiếng tắt TV, chuông cửa cũng đồng thời vang lên, sau ba tiếng chuông, truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Hai bên thái dương âm ỉ đau, ta đem toàn bộ đầu ngã vùi vào trong đệm ghế sofa. Một lát sau, có đôi bàn tay ôn nhu vuốt ve bắp vai ta, một tay chạy dọc theo sống lưng ta nhẹ vỗ về, một tay chuyển dời đến trên gương mặt lạnh lẽo.

“Phi Phi... Thân thể khó chịu sao? Khó chịu ở đâu?” Duẩn Hội đem ta ôm vào trong lòng, kiểm tra nhiệt độ cơ thể cùng tim đập.

Ta thẳng đứng dậy, đẩy hán ra, giơ tay hướng vào đầu hán đánh, bởi vì dùng sức quá mức, liền thở hổn hển.

Hán không hề tránh, cứ như vậy bị đánh vài cái, ôn nhu nhìn ta, yên ổn như thể đang nhìn một đứa trẻ cáu kỉnh nổi loạn.

Một nỗi tức giận đau đớn nảy lên trong lòng, hai vai tựa như bị đá đè nặng, ta ngã vào ghế sofa, co người thành một đống, không thèm để ý đến hán.

Duẩn Hội vươn tay qua cẩn thận sờ sờ nhiệt độ trán, lại đo đo nhịp đập của mạch, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cầm một cái chăn đắp lên người ta, bản thân làm xong hết mới bắt đầu tìm kiếm lý do vì sao ta tức giận.

Cuộn tròn trong chăn, lòng chua xót nghe hấn trở mình tìm, sau lại phỏng chừng nhìn thấy tờ phong thư của ngân hàng, bị ta vớt trên sàn nhà, đột nhiên an tĩnh lại.

“Phi Phi...” Hấn cúi đầu kêu, thanh âm run rẩy.

Ta siết chặt một góc chăn, cố sức nhắm mắt lại, nhưng không có biện pháp đem nước mắt hoàn toàn đẩy lùi, để từng giọt nhỏ chảy ra.

Duẩn Hội vừa lo lắng vừa sốt ruột, cầm bình dưỡng khí đã chuẩn bị trước trong nhà muốn đem đến cho ta để hô hấp, vừa định lại gần, ta liền chặn lại, kéo phăng cái ống. Cuối cùng không có biện pháp, hấn đành ngồi quỳ bên ghế sofa, cầm khăn quấn quanh ngón tay, ôn nhu lau nước mắt cho ta, tay kia, nhịp nhàng vỗ về trên ngực ta, trong miệng hát khẽ một giai điệu mơ hồ, muốn dỗ dành tâm tình ta trở nên bình ổn.

Những sợi tóc dính trên gương mặt ẩm ướt, ta cần phải hai sợi, bết bết khiến ta có cảm giác buồn nôn.

Duẩn Hội lập tức phát hiện, cẩn thận vén chúng ra sau tai

“Đời nào kiếp nào, con người ta cũng có những cuộc chia ly, từ lâu lắm rồi và đầy nước mắt..”

7. Chương 7

Chợt nhớ tới ngày đấy, mơ mơ màng màng ăn bữa sáng, tóc dài trượt xuống rơi vào trong cốc nước chanh, hấn mỉm cười gạt lên, sau khi dùng giấy ăn lau sạch sẽ, liền vén một vòng về phía sau tai ta. Mọi người ngồi cùng bàn cười cười thiếu niên đang đỏ mặt lúng ta lúng túng, có cha, mẹ, Chung bá bá, Chu Hoan, còn có....

Ta nhin không được rùng mình một cái. Duẩn Hội lập tức chạy vội đi lấy chăn bông đắp cho ta. Thật dày, thật nặng.

Cha mẹ hầu như cũng không thường cùng ta ăn sáng, ngày đó sở dĩ đông đủ, là bởi vì có chị gái ta từ nước Mỹ đưa vị hôn phu trở về.

Chị gái vốn luôn được yêu thương trong nhà, vị hôn phu của chị, tự nhiên cũng là khách quý.

Đây là lần đầu tiên ta gặp Duẩn Hội. Ngày đó hấn cao to anh tuấn, chín chắn đẹp trai, mỉm cười ôn hòa, mỗi lần nói chuyện với ta, đều sẽ khom người xuống, để có thể ngang với tầm mắt ta.

Thiếu niên mười sáu tuổi, từ đấy về sau bắt đầu thăm mền anh rể ưu tú. Đôi mắt đơn thuần tinh mịch luôn luôn mang theo thứ tình yêu trong sáng và sùng bái, dõi theo nhất cử nhất động của hấn, nhưng không một chút nào có thể thấy được tên sát thủ băng lãnh ẩn giấu dưới lớp mặt nạ dịu dàng kia.

Tên sát thủ kia nói hấn yêu ta, trong cuộc đời này, hấn chỉ yêu ta.

Hấn không nói sai, hấn quả nhiên chỉ yêu ta. Ngoại trừ ta, những người bên ngoài, đều bị hấn một đao không thấy máu giết sạch sẽ, một người cũng không sót lại. Những năm tháng tuổi trẻ phản nghịch, cũng từng vì cha mẹ không quan tâm mà rơi lệ, cũng từng đổ kị với người chị luôn được cưng chiều, cảm thấy mình quá nhỏ bé, tất cả đều quá nhạt nhòa, mong muốn một ngày nào đó tỉnh lại, cuộc sống sẽ hoàn toàn thay đổi.

Từ nhỏ đến lớn, ông trời chưa từng nghe thấy lời cầu nguyện của ta, nhưng một lần này, hấn đem những suy nghĩ lung tung của ta biến thành sự thật.

Không biết lúc này ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại, đất trời liệu có lần nữa biến đổi hay không?

Nắng sớm nhàn nhạt xuyên qua chiếc rèm cửa lụa trắng, màu xanh lam u uẩn, cảm giác dị thường mát mẻ. Đôi mắt đau nhức, không muốn mở ra, nhưng đầu óc đã thanh tỉnh. Vừa khẽ động, đã có người nâng ta dậy, dùng khăn ẩm tỉ mỉ lau mặt cho ta.

Tóc vẫn chỉnh tề như cũ, nhưng trong mắt tơ máu chẳng chịt, người này tựa như một đêm không ngủ, trần trọc trông coi ta.

Ngồi ngấm lại, đột nhiên cảm thấy nực cười, liền nở nụ cười, cười đến mức khóe mắt nước lưng tròng.

“Phi Phi... Phi Phi...” Hắn vuốt ve khuôn mặt ta, thống khổ kêu lên.

“Người đừng kêu, để cho ta cười một chút, thực sự cười rất tốt...” Ta lấy tay che miệng, nhìn tờ hóa đơn ngân hàng vút trên mặt đất, “Ta vì sao tức giận? Vì sao? Bởi vì ta cuối cùng cũng không cách nào thoát ly khỏi sự bao bọc của người? Đây vẫn luôn là sự thực, vì sao ta vẫn không chịu thừa nhận?”

Duẩn Hội ôm lấy ta, càng không ngừng lắc đầu.

“Kết quả, ta quả nhiên không thể làm việc gì cho bọn họ, cho nên bọn họ không thương ta, cũng đúng...”

Ta cười đến sâu thẳm, “Nguyên lai có thể nắm trong tay tất cả, vĩnh viễn là người.”

“Không phải, Phi Phi, đều không phải, ” hắn nâng khuôn mặt ta lên, bức ta nhìn thẳng vào hắn, “Ta không muốn khống chế người, ta chỉ muốn yêu người, ta chịu không nổi nhìn người khổ cực như vậy.”

Đối với mình, ta chịu được, cho dù khổ cực đến đâu ta đều chịu được. Ta chỉ không chịu nổi, chính là không có cách nào trước khi chết, để tình yêu của hắn đối với ta chấm dứt, nguyện vọng này quá mức mãnh liệt, vượt xa mong muốn rằng bản thân không thể yêu hắn.

Ta muốn hắn rời đi, hắn cần rằng không chịu. Ta biết hắn sợ cái gì, hắn sợ bản thân khi quay lại, sẽ thấy ta vô thanh vô tức chết ở trong căn phòng vắng vẻ.

Cuối cùng chúng ta đều nhường nhau một bước, hắn đi, kêu Chung Vị Luân đến.

Việc thứ nhất siêu cấp trợ lý làm khi tới nơi là gọi điện thoại đến công ty ta xin nghỉ, quả nhiên có khả năng không hề tầm thường.

Ta nói: “Chỉ xin nửa ngày là được rồi.”

Hắn lắc đầu. Nói lảng đi: “Người có biết Duẩn Hội hận chị gái người đến bao nhiêu hay không?”

Ta biết.

Ngày đấy khi hắn đem tờ đơn ly hôn đến trước mặt chị ta, toàn thân đều tản ra khoái ý báo thù, vô luận người phụ nữ kia có điên cuồng đánh xé ra sao, khóc nháo thế nào, dùng dao nhọn một phát rạch trên người mình ra sao, hắn đều lạnh lùng nhìn, người phụ nữ đã từng là vợ hắn kia càng thống khổ, hắn lại càng hài lòng, hài lòng đến mức thậm chí còn không chú ý tới ta đang đứng ngoài cửa toàn thân run rẩy, bưng ngực quặn đau rồi ngã xuống.

Nếu ta là hắn, gặp phải người giống như chị ta đối với hắn làm những chuyện tàn nhẫn như thế kia, ta sẽ càng thêm hận.

Đáng tiếc ta không phải là hắn, ta không có khả năng tự thân, chỉ cần thương hắn là tốt rồi, những cái khác, với ta không quan hệ.

Chung Vị Luân ở bên giường ta ngồi xuống, sờ sờ trán ta: “Đã từng có một khoảng thời gian, mục đích sống của hắn toàn bộ đều là để hủy diệt người phụ nữ kia, cùng với mọi thứ xung quanh cô ta, nhưng hiện tại hắn lại nói rằng, thấy hối hận khi đã ly hôn, người nói nguyên nhân là vì sao?”

Ta không nói, hắn là một kẻ ngốc, nếu hận, thì cứ triệt để hận là được rồi, vì sao, còn hết lần này tới lần khác không chịu buông tha tình yêu này chứ?

“Phi Phi, ” Chung Vị Luân ôn nhu nhìn ta, “Nếu Luyện Chiêu vẫn là bà Duẩn, người sẽ không cự tuyệt khoản tiền thuốc men do hắn chi trả chứ?”

Ta ngẩng đầu, thẳng tắp nghênh đón cái nhìn dò hỏi của hắn: “Chung Vị Luân, ta bây giờ vẫn còn có thể chấp nhận người, vì vậy, không nên bắt chước Chu Hoan.”

Không thích loại ngữ điệu như thế đã hiểu rõ toàn bộ thống khổ của ta, không thích kiểu an ủi dễ dàng giả dối như thế muốn bóc trần ta, giống như đêm hôm đó, nỗi sợ hãi muôn dạng, đau lòng như vụn lại, được cô

ta ôn nhu đặt nằm trên đầu gối, nhẹ nhàng đong đưa, nhẹ nhàng vỗ về, từng chút từng chút một, tựa hồ kiên nhẫn chờ ta thổ huyết, thổ lộ ra từng mảnh si tình cuồng ái của bản thân, nghe giọng nói cô ta, từng câu từng câu đều trả lời mọi vấn đề cô ta đặt ra, như thể đang bám víu vào khúc gỗ trôi nổi, lưu giữ chút ít hy vọng có thể được hít thở. Nếu không có một đêm nhẹ nhàng như vậy, cũng sẽ không có ngày thứ hai, khi thấy báo đưa tin cơn phản nộ không thể kìm nén, nếu không phải đã từng hoàn toàn tín nhiệm cùng cảm kích, bằng không đến cả Duẫn Hội cũng đã tha thứ, nhưng thủy chung không thể tha thứ cho Chu Hoan.

Chung Vị Luân không nhắc lại, đưa sữa cho ta uống, vỗ vỗ ngực ta, sắc mặt đầy lo lắng.

Ta hiểu rõ bản thân phải làm gì, thế nhưng, lực bất tòng tâm.

Ta dặn dò Chung Vị Luân, chỉ xin nghỉ nửa ngày, vậy mà buổi chiều, ta vẫn không hề đi làm.

Những cây dây leo cuốn quanh tường cùng cánh cửa lớn màu đỏ đã gỉ sắt, nơi có một đoạn đường vốn không phải dốc lắm đối với người thường, mỗi lần đi tới, vô luận bước chân có từ từ chậm rãi bao nhiêu, nhịp đập của trái tim ta đều sẽ nhanh hơn

Lão bảo vệ đến mở cửa nhận ra được ta, cười gật đầu chào hỏi. Trong sân có tốp năm tốp ba người mặc quần áo bệnh nhân đang tản bộ, còn có các hộ sĩ đáng điệu vội vàng, chốc chốc lại đi qua lại, không hề có ngoại lệ, đều là các nam hộ sĩ cường tráng.

Không lâu sau trước đây, mẹ ta từ nơi này rời đi đến vùng đất hư vô hư danh, ta trên thế giới này, cũng chỉ còn một người ruột thịt duy nhất

Người này đang đứng hai chân trần trên thảm, y phục rất sạch sẽ, chỉ là bị rách ở một vài nơi, đầu tóc vốn ngay ngắn giờ rối tung, mười đầu ngón tay, đều bị cắt đến cụt ngắn, nhưng vẫn để lại trên mặt từng vết cào màu đỏ.

Chị cùng ta trong lúc đó, cách hai tầng hàng rào sắt. Ta siết chặt lan can, cũng không cách nào vươn tay tay chạm đến chỗ chị.

Nỗi thống khổ suốt đời ta, là do chị mang đến.

Tình cảm chân thành cả đời ta, cũng là chị mang đến.

Một thời thịnh vượng của gia tộc Luyện thị, chị tựa như một nữ hoàng, khi đã coi trọng thứ gì, thì cho dù dùng cách cướp đoạt, cũng muốn dành được. Cửa cải, châu báu, quyền thế, địa vị, nam nhân... Đều là như vậy.

Chị thông minh một đời, nhưng lại không hiểu rằng với một vài thứ, thì dù thế nào cũng không thể dùng tay cướp đoạt được. Tỷ như hôn nhân, tỷ như ái tình.

Có một câu nói, là lời bình của Chu Hoan.

Luyện Chiêu làm mưa làm gió một thời, ngay cả ta sống trong trường nội trú khép kín, cũng có thể nghe thấy. Chị năm đó, tung hoành hắc bạch, ngang dọc vô địch, nhưng lại yêu một người xuất thân con nhà gia giáo, tranh giành đẫm máu một thanh niên vô duyên với mình.

Ta nghĩ, đây đối với Duẫn Hội tuổi còn trẻ mà nói, không gì khác ngoài những ngày tai bay vạ gió.

Trong từ điển của Luyện Chiêu không có hai chữ ‘cự tuyệt’, chị có thể mượn sát thủ trói một thiếu niên đáng yêu vô tội, lại bức anh trai hần cùng mình tiến vào giáo đường; sau khi chị được biết niên thiếu kia vô tình bị giết chết, hời hợt quở trách thuộc hạ “Thật không cẩn thận” ; chị có thể giam cầm nam nhân đang vô cùng bị thương kia, không cho hần đi thăm hỏi cha mẹ vì chịu mọi đả kích mà bệnh tình nguy kịch; chị còn có thể tựa như không có chuyện gì mà dẫn nam nhân này về nhà, cho rằng chỉ cần đã từng là mèo thì vĩnh viễn sẽ không thể biến thành hổ...

Cuộc sống Luyện Chiêu với đôi bàn tay dính máu như vậy, một sai lầm cũng đủ đi đến mất mạng.

Mùi vị bị rơi từ trên mây xuống, với Luyện Chiêu quả là chịu không nổi. Chị gái ta, chị gây ra vô số nỗi thống khổ cho người khác như vậy, nhưng ngay cả một phần vạn nỗi thống khổ trong đó chị cũng vô pháp gánh chịu. Khi phải đối mặt cùng lúc với các đả kích, chị không chỉ thua xa so với Duẫn Hội, ngay cả ta, cũng kém hơn.

Trái tim tôi không đủ rộng cho tất cả mọi người
Đầu óc tôi không đủ thông minh để hiểu hết tình cảm của mọi người
Đừng yêu tôi nữa...
Hãy chỉ để tôi yêu mà thôi...

8. Chương 8

Tiếng bước chân vang vọng trong hàng lang, bác sĩ Từ vội vã đi tới.

“Chị ấy có khỏe không?” Ta nhàn nhạt cười.

“Thân thể rất khỏe mạnh.” Bác sĩ vẫn cứ là bác sĩ, chung quy đều có thể tìm ra mặt nào đó tốt để nói.

“Vì sao đều bị điên giống nhau, mà chị ấy thoát nhìn thống khổ hơn mẹ ta rất nhiều?”

Tựa như để chứng minh cho những gì ta đang nói, chị đột nhiên xé mạnh tóc mình, thân thể cong thành hình con tôm, trong miệng phát ra tiếng cười ha hả.

“Đơn giản mà nói, những cuồng loạn trong tư duy cũng do được hình thành trên nền tảng ký ức vốn có của bản thân.” Bác sĩ Từ thở dài, “Người không cần lo lắng cho cô ấy, cô ấy còn có thể sống rất nhiều rất nhiều năm nữa. Nếu tách rời linh hồn và xác thịt, thì cô ấy so với đa số mọi người đều khỏe mạnh hơn nhiều.”

Ta cúi đầu, cầm một cuốn sổ tiết kiệm bỏ vào trong tay bác sĩ Từ.

“Làm gì vậy?”

“Cho dù chị ấy không thể sống được thật nhiều nhiều năm, chị ấy so với ta sống còn lâu hơn. Nếu như ta chết đi, Duẩn Hội sẽ không xen vào cuộc sống của chị ấy nữa, đến lúc đó, cũng chỉ có thể dựa vào chút tiền này để chống đỡ những phí tổn của chị, có thể chống đỡ bao lâu, thì chống đỡ bấy lâu.”

Đôi mắt bác sĩ Từ đột nhiên mở thật to: “Luyện Phi! Người làm cái gì vậy? Thật chẳng hiểu gì, lại đi nói những lời này...”

Ta cười cười, đẩy qua nhét vào tay ông ta cuốn sổ tiết kiệm: “Mật mã là ngày sinh của ta, ông đã biết.”

Ngón tay bác sĩ Từ hơi run run, vội quay đầu sang một bên, che giấu đôi mắt ươn ướt của mình.

Ngực bỗng nhiên tê rần. Chỉ là an bài một chút cho tương lai, lại khiến một người không liên quan phải khó xử, nếu ta thật sự chết đi, người nọ sẽ thế nào?

Ngày thứ hai đi làm, vì đã nghỉ làm không phép, nên bị Lâm tổng hung hăng giáo huấn cho một trận, nếu không phải cô nàng thư ký Kim hảo tâm nhắc nhở e rằng ta phải nghe giáo huấn chủ yếu là về tiền lương suốt mất, ông ta nhất định sẽ còn liên tục nhắc nhở ta thêm nữa. Lão nhân này hiếm khi bắt được lỗi của ta, nhất thời hưng phấn, cũng là có căn nguyên cả.

Sau khi từ văn phòng tổng giám đốc đi ra, A Phong nói cho ta biết ngày hôm qua công ty đã tiếp nhận một CASE lớn, nếu ta tham gia, Lâm tổng nhất định sẽ giao cho ta làm, đáng tiếc người không tới, đành giao cho Trịnh Tắc.

Đang nói thì Trịnh Tắc kích động dẫn theo vài người băng băng đi tới trước, hình như là muốn đi vào phòng họp.

Ta ngồi xuống, mở máy vi tính, lấy ra mấy quyển hồ sơ.

Một người đi đến bên cạnh bàn ta, đứng lại.

Ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, ta lại tiếp tục chú ý vào máy vi tính.

“Thực sự là núi không chuyển mà nước vẫn chuyển a, vị hoàng tử cuối cùng của gia tộc họ Luyện, hôm nay lại lưu lạc đến làm công cho người khác quả là khổ sở rồi.” Người nọ lạnh lạnh chế giễu nói.

“Ngụy tiên sinh? Ngụy tiên sinh, phòng họp ở bên kia, chúng ta hãy mau chóng đem kết cấu dự án này thông qua thôi.”

Trịnh Tắc từ phía sau chạy tới, bốn phía các đồng sự cũng bị tình hình bên này hấp dẫn.

“Luyện thiếu gia, ở đây phát cho người có bấy nhiêu tiền lương a, không bằng đến chỗ ta đi, ta sẽ tặng gấp bội cho người.” Ngụy Kỳ Bình đẩy đẩy gọng kính kim loại, ác ý nói.

Ta không nói gì. Hẩn cảm hận ta là có nguyên nhân, năm xưa khi chị cùng cha mẹ vì muốn cứu vãn gia nghiệp sắp sụp đổ, để có được vốn đầu tư của Ngụy thị liền đem ta bán cho hẩn, kết quả lời lãi đầu không thấy còn chưa kịp chiếm được ta thiếu chút nữa đã bị đánh đến chấn thương sọ não, nghĩ đến tư vị này đại thiếu gia hẩn cũng nuốt không trôi. Chỉ bởi vì ta đã biến mất không tìm ra manh mối khiến hẩn ôm hận, ngày hôm nay may mắn đụng phải, há nào có thể buông tha.

Lâm tổng từ phòng làm việc của mình đã chạy tới, cô Kim ôm tập hồ sơ theo sau.

“Ngụy tiên sinh, dự án của ngài không phải do Luyện Phi phụ trách, là vị này, Trịnh...” Lâm tổng không hiểu rõ nguyên do, nghĩ trước tiên xử lý ổn thỏa là tốt rồi.

“Đương nhiên đương nhiên, Luyện thị tuy rằng đã tan thành mây khói, nhưng dù sao cũng từng là lão đại trong giới kinh doanh, Ngụy thị sao lại không biết xấu hổ bỏ đá xuống giếng (thừa cơ hãm hại), làm phiền Luyện thiếu gia phải tự tay làm cái đề án nhỏ bé không đáng kể này chứ.” Ngụy Kỳ Bình lạnh lùng nói.

Người chung quanh đều hít vào một ngụm lạnh khí. Nhờ ơn giới truyền thông ban tặng, năm đó tập đoàn Luyện thị sụp đổ, không chỉ một lần làm rung chuyển cùng phá vỡ kết cấu thương mại, hơn nữa còn trở thành một câu chuyện đặc sắc được lan truyền không thua gì Hollywood.

Quyền thế có, nhân vật nổi tiếng, hắc đạo, cự phú, phá sản, báo thù, bất luân, ngoại tình, phóng túng xa xỉ, giết người... Đủ loại nhân tố làm chấn động lòng người, hơn nữa có những nữ ký giả đầy lòng hảo tâm đối với đứa con mồ côi bị đối xử ác nghiệt, đã miêu tả thật cảm động, cùng với thế lực bí ẩn đã áp chế xuống bùng bít không cho người khác biết, trí tưởng tượng của người thường sao chống lại được những kích thích cường liệt như vậy, sôi sục kéo dài đến nửa năm, thì ngày hôm nay lại một lần nữa bùng cháy lên.

Ta nghĩ, nếu có một ngày mở báo ra, thấy công bố người ở vị trí đứng đầu Luyện thị kia- Duẩn tổng tài, lại là người con rể đã biến mất một cách kỳ lạ năm xưa, nhất định sẽ tạo thành cục diện chấn động lớn. Bất quá dĩ nhiên thế lực Duẩn Hội hiện nay cùng với Chung Vị Luân nắm trong tay khả năng của giới truyền thông, chuyện như vậy tuyệt không khả năng phát sinh.

Sau một hồi kìm nén trong yên lặng, Ngụy Kỳ Bình đối với hiệu quả của tin tức mang tính bùng nổ vừa tung ra vô cùng thoả mãn nở nụ cười: “Luyện thiếu gia, ta muốn mời ngài đi ra ngoài uống một tách trà, chẳng hay có được hân hạnh hay không a?”

“Xin lỗi, ta còn có công việc phải làm.” Ta vẫn ngồi nguyên vị trí, không hề mảy may có dự định rời đi.

“Công việc?” Ngụy Kỳ Bình cười quái dị, “Lâm tổng, người nói xem, hẩn còn có công việc sao?”

Lâm tổng toát mồ hôi lạnh, tất cả mọi người mặc nhiên đều không lên tiếng nhìn ông ta.

Qua được một hồi lâu, ông ta mới từ hàm răng khê nặn ra một câu nói: “Hiện tại đang thời gian làm việc...”

Hẩn đương nhiên... Còn có công việc...”

Những lời này có phần ngoài dự liệu của ta, không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua lão gia mập mạp kia.

Ngụy Kỳ Bình kinh ngạc còn hơn ta, hẩn dùng ánh mắt uy hiếp trực tiếp nhìn chằm chằm Lâm tổng, lạnh lùng nói: “Lâm tổng, người cần phải hiểu rõ, năm xưa Luyện thị tuy nói thịnh vượng một thời, nhưng thủ đoạn độc ác, không biết đã gây nên nhiều ít thù hận, nó cuối cùng đột nhiên phá sản, còn làm liên lụy bao

nhieu người vô tội gặp họa theo, thiệt hại nghiêm trọng, nếu tin tức vị tiểu thiếu gia Luyện thị đang an ổn làm thiết kế sư tại đây truyền ra, người tưởng còn ai vào đây tiếp tục ký dự án với người?”

Lâm tổng lau lau mồ hôi hột đang tuôn rơi, cắn răng nói: “Cảm ơn Ngụy tiên sinh đã quan tâm, cậu Luyện cũng không phải thiết kế sư tồi, chung quy cũng sẽ có người không thềm so đo đâu.”

Mặt Ngụy Kỳ Bình trong nháy mắt vặn vẹo, nhưng hấn chợt khôi phục bình thường, hung hăng nói: “Vậy người cứ chờ đi.

Ta trước tiên nói cho người hay, ta hết lần này tới lần khác vẫn là loại người hay tính toán, đề án của Ngụy thị, sẽ không làm phiền đến Lợi Phong nữa.” Nói xong, lần thứ hai dùng nhãn thần uy hiếp, phẩy tay áo bỏ đi.

Mọi người im lặng không một tiếng động đứng đấy, sau cùng chính Lâm tổng phất tay nói “Tất cả làm việc đi”, mới chậm rãi trở về vị trí của mình. Trịnh Tắc đứng tại chỗ sững sốt hồi lâu, cầm tư liệu trong tay ra sức ném mạnh vào thùng rác, đi nhanh hướng ra ngoài, đập cửa một cái ầm.

A Phong vỗ vỗ vai ta, nhỏ giọng nói “Đừng chú ý”, nhưng biểu tình cũng có phần mất tự nhiên. Đây không thể trách hấn, thay đổi là ta, đột nhiên lúc đó phát hiện đồng sự mỗi ngày làm việc cùng một chỗ lại là diễn viên lớn của Hollywood, đều sẽ bị hù dọa mà nhảy dựng.

Bình tĩnh làm cho xong các hạng mục công việc cần thiết, ta đi tới văn phòng Lâm tổng, đem đơn từ chức vừa viết xong đặt trên bàn ông ta.

“Đây là sao?” Ông ta biết rõ mà vẫn hỏi.

“Lợi Phong đã vì ta mà mất đi một khách hàng lớn, ta không muốn thấy chuyện tương tự như vậy phát sinh.”

“Luyện Phi, Luyện Phi, ” Lâm tổng gắt gao cau mày, “Người không hề sai, ta không thể chỉ vì...”

“Lâm tổng” ta cắt ngang lời ông ta, “Ngài lặn lội trên thương trường nửa đời người, biết rõ rất nhiều chuyện không tuân theo quy luật đúng sai. Ta không muốn Lợi Phong trở thành vật hi sinh, ta phải đi, ngài đồng ý hay không cũng không có khả năng thay đổi được điều gì.”

Lâm tổng bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, ông ta hiểu rõ những lời ta nói đều là sự thực. Với quy mô cùng thực lực của Lợi Phong, không đủ để che chở ta.

Thu dọn một số lượng không nhiều lắm các đồ vật tư nhân khi ta chuẩn bị rời đi, rất nhiều đồng sự đều không nói gì, nhìn chăm chú vào ta, có vài người định tiến lên đây, nhưng không biết nên nói gì cho phải. A Phong có vẻ chân tay luống cuống, Ngô Xán bước tới từ sau chen lên muốn vào văn phòng Lâm tổng.

Ta một phen kéo hấn lại: “Tìm ông ta cũng vô dụng, là ta tự nguyện từ chức, ông ta đã muốn lưu ta lại, nhưng ta không đồng ý.”

“Vì sao phải làm như thế này?” Ngô Xán hốt hể hể, “Sự việc đã qua không phải sao, mấy ông chủ ở các công ty lớn sẽ thực sự quan tâm sao?”

“Sẽ.” Ta ngắn gọn nói, “Tuyệt đối sẽ. Coi như với người của Luyện gia không có ân oán cũ, cũng sẽ không tùy tiện lưu lại. Quy luật của giới kinh doanh vốn là như vậy, không theo đạo lý để ta có thể thay đổi được.”

“Vậy người sau này phải làm sao?” Ngô Xán trút một hơi, hự nhuyển vô lực hỏi.

“Yên tâm, sẽ không chết đói đâu.” Ta bộ dáng tươi cười trấn an hấn, “Chờ ta tìm được công việc mới, sẽ liên lạc với người, được không?”

Ngô Xán chep miệng, bất đắc dĩ gật đầu: “Trước hết cũng chỉ có thể như vậy. Số điện thoại của người không được đổi, quá vài ngày ta sẽ gọi điện thoại cho người, nhất định phải tiếp nga, nếu như không liên lạc được với người, ta sẽ báo cảnh sát.”

Ta không khỏi bật cười, đổi một công việc thôi, mà tình cảm dạt dào như thế khiến người ta tưởng sinh lý tử biệt.

Quay đầu lại nhìn trợ lý Tiểu Đặng vẫn luôn cúi đầu, ta thấp giọng gọi cô nàng theo ta ra ngoài.

Tại cầu thang, ta vẫn không nói gì chỉ nhìn cô ta, thấy cô nàng rõ ràng đang hoảng hốt.

“Luyện quần lí...”

“Gọi Luyện Phi được rồi,”

Ta dầm dậm nói: “Ta biết rõ gần đây cô đang làm gì, cũng không quan tâm cô đem hết thảy tình hình của ta, nhất nhất toàn bộ nói cho Chung Vị Luân. Thế nhưng sự việc hôm nay, ta mong cô có thể để ta tự mình xử lý. Đây coi như là lần thỉnh cầu duy nhất của ta đối với cô, hãy tôn trọng một chút chuyện riêng tư cá nhân của ta.”

Gương mặt Tiểu Đặng trong nháy mắt như lửa bốc lên nóng bừng.

Ái tình là cái gì mà đòi so với thiên trường địa cửu? Một kiếp người nhỏ bé bì thế nào với vạn dặm giang sơn?

9. Chương 9

Bữa sáng ngày tiếp theo, ta mở báo hôm nay ra kiểm tra các quảng cáo thông báo tuyển dụng, hiện tại tiền tích góp đều đã giao hết cho bác sĩ Từ, nhu cầu cấp bách của ta là tìm được nguồn thu nhập, để tiến hành kế hoạch đã đặt ra.

Sau khi dùng bút đỏ khoanh tròn ra mấy nơi tuyển dụng thích hợp, ta cắn một miếng bánh mì, mở TV xem tin tức buổi sáng, dự định nghe xong dự báo thời tiết sẽ ra ngoài.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, đành đứng dậy nghe, là Lâm tổng gọi tới.

“Luyện Phi, người mau đến cứu mạng, có mấy đề án của khách hàng lớn, chỉ đích danh tên người, người mau tới a.”

“Lâm tổng, ta đã từ chức a, gọi thiết kế sư khác...”

“Không được, nếu như người không nhận, bọn họ sẽ không hợp tác cùng Lợi Phong. Người từ chức không phải vì sợ liên lụy, làm công ty không nhận được dự án sao, với tình hình như hiện tại, người đương nhiên phải về rồi, đến nhanh lên một chút a.”

Ta trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói: “Ta đã biết.”

Xem ra Tiểu Đặng, vẫn không giữ kín theo yêu cầu của ta.

Cầm lấy điều khiển từ xa, đang chuẩn bị tắt TV, một tin tức hấp dẫn đã thu hút sự chú ý của ta.

“Bản tin nhanh của đài, vì ngân hàng Quý Sinh đột nhiên tuyên bố tạm thời xem xét việc cho vay của thương nghiệp Ngụy thị năm nay, dẫn đến giá cổ phần của Ngụy thị hôm nay tụt xuống. Để hóa giải nguy cơ, Ngụy thị tiến hành mời họp khẩn cấp ban giám đốc, nhưng người phát ngôn của công ty từ chối tiết lộ thông tin liên quan đến đối sách với giới truyền thông. Theo phân tích của các chuyên gia, nguyên nhân để ngân hàng Quý Sinh không còn tín nhiệm với Ngụy thị có thể là...”

...”

Duẩn Hội, Duẩn Hội, hành động của hần quả là nhanh.

Bấm số kết nối với điện thoại của Duẩn Hội, ta nói thẳng: “Là người nhúng tay vào?”

Hần dừng một chút, cẩn thận hỏi: “Phi Phi, người tức giận sao?”

Ta cười nhạt: “Ta nào có nhiều tinh lực như vậy để tức giận với người, huống hồ, việc này cho dù người biết ta sẽ tức giận, cũng nhịn không được mà muốn làm.”

“Phi Phi, ta không thể chịu được... Bất luận kẻ nào khi dễ người...”

“Cho nên người xếp mật thám bên cạnh ta?”

“Xin lỗi... Ta chỉ là...”

“Được rồi, ta không muốn nghe giải thích, ta biết người muốn nói gì.”

“Phi Phi, ta thừa nhận có... mua chuộc trợ lý của người, bắt quá lúc này đây, là do Ngụy Kỳ Bình tự đâm đầu vào. Hắn dám gọi điện thoại đến tòa soạn báo Daily, yêu cầu phát tin liên quan đến người...”

“Tòa soạn báo Daily? Chu Hoan?”

“Đúng vậy, ta biết người không muốn chuyện quá khứ lại bị làm rối lên, cho nên áp dụng chút biện pháp, phía truyền thông, người không cần lo lắng.”

“Ngụy Kỳ Bình xác thực không phải loại tốt, nhưng trong Ngụy thị không chỉ có mình hắn, người có thể thu tay lại thì hãy thu tay, hà tất phải làm liên lụy đến những người khác.”

“Khủng hoảng của Ngụy thị ngày hôm nay, không chỉ do ta tạo thành. Nó vốn có rất nhiều vấn đề nội bộ, dẫn đến sự tín nhiệm của ngân hàng giảm xuống, Quý Sinh đề nghị muốn Hội Lãng đảm bảo mới dám tiếp tục cho vay... Kỳ thực căn bản cũng không phải không thể thay hắn đảm bảo, có thể thuận tiện từ đó mưu lợi bất chính, nhưng hiện tại, ta không đập hắn một cước đã là tốt lắm rồi.” Duẩn Hội đại khái thấy giọng ta không giống như đang rất tức giận, dần dần lời lẽ càng trở nên hùng hồn.

Ta nghĩ không cần thiết phải nghe thêm nữa, liền cúp điện thoại. Vừa mới cắt đứt được ba bốn giây, thì lập tức lại vang lên.

“Phi Phi, người tức giận sao?”

“Ta nói rồi, không còn sức lực nữa, ta muốn ra ngoài, người đừng gọi lại nữa.”

“Ra ngoài? Người muốn đi đâu? Ngày hôm nay trời sẽ mưa, cẩn thận kéo cảm lạnh, muốn ta đưa người đi không?”

Ta thản nhiên nói: “Nhờ phúc của ngài, tìm được nhiều CASE như vậy cho Lợi Phong, ta phải đi làm, thôi.”

Ra ngoài cửa, sắc trời quả nhiên âm u, có một người, lẳng lặng đứng dưới cột đèn xi măng phía bên kia đường, nhìn ta, ánh mắt rõ ràng mà điềm tĩnh.

Cơ thể ta giống như đang ở trên chín tầng mây bị ngâm trong nước đá, hàn ý đến thấu xương, đang chuẩn bị xoay người chạy về nhà, một bàn tay liền gắt gao nắm lấy cánh tay ta.

Ngẩng đầu, Ngụy Kỳ Bình diện vô biểu tình nhìn xuống ta.

Sau khoảnh khắc khôi phục lại ý thức thì người đã ở trong một gian phòng xa lạ, rèm cửa sổ được kéo ra. Bên trong tia sáng âm u, bày biện đơn giản, có một cổ nhàn nhạt mùi ẩm mốc.

“Chị làm thế nào ra được?” Ta nhất thời mở miệng, cảm thấy thanh âm chính mình khô khốc.

“Đi ra căn bản không khó. Với ta mà nói, chuyện khó khăn nhất là hai mươi tư tiếng đồng hồ giả điên.” Luyện Chiêu cười đến gấp cả lưng, dùng đầu ngón tay đâm đâm mặt ta, “Chắc chắc, bảo dưỡng thực hảo. Ta lại không được, mặt đầy nếp nhăn, già rồi.”

“Cho dù không được chăm sóc tốt, chị vốn đã già hơn so với ta nhiều lắm, nếu như ta nhớ không nhầm, chị năm nay đã là ba chín, so với chồng trước của chị lớn hơn sáu tuổi, so với ta lớn hơn mười hai tuổi.”

Luyện Chiêu giật mình nhìn ta. Trong ấn tượng của chị, Luyện Phi cô độc ngoan ngoãn không có khả năng nói ra những lời độc ác như vậy.

“Ở trên núi trăm ngày, thế sự trải trăm năm, xem ra người đã thay đổi rất nhiều a.” Chị ta ngồi xuống, châm một điếu thuốc, “Ta thích bộ dáng người trước đây, nhút nhát, tựa như chú nai con dễ thương, e sợ không cách nào lấy được lòng mọi người trong nhà, đáng đáp vô cùng yêu đuối, như thể chạm vào sẽ vỡ. Không nghĩ tới đại nạn ập đến, lại chỉ có người may mắn còn tồn tại, quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo a.”

Chị phun ra một ngụm khói thật dài, thổi vào mặt ta, ta nhìn hồi lâu, cố gắng nhìn xuống vị khói ở cổ, bằng không sẽ ho sặc sụa.

“Ta vẫn còn không rõ, ngươi có điểm nào tốt hơn ta, có thể khiến Duẫn Hội yêu ngươi như thế?” Nhìn gần đôi mắt kia mang theo tơ đỏ cùng nồng đậm hận ý, cơ hồ muốn đem ta cắn xé.

Đáng tiếc ta đã không còn là Luyện Phi năm xưa, loại áp lực trình độ này có được tính là gì.

“Ta tốt hơn so với chị, sao chỉ có một chút chứ. Ta chính trực, có lương tâm, chân thành, kiên cường, bảo vệ kẻ yếu, có dũng khí chịu trách nhiệm, tôn trọng sinh mệnh, cũng không trốn tránh nghĩa vụ đối với người nhà và bạn bè, không biết dùng thủ đoạn dâm tiện để đạt được mục đích, trên tay ta chưa từng dính máu của người vô tội, dưới chân chưa từng giẫm lên thi thể của người khác, ta có thể làm việc tự kiểm soát, kiếm những đồng tiền sạch sẽ, ta so với chị có tuổi trẻ, so với chị có mị lực, so với chị càng tự nhiên...”

Luyện Chiêu giáng cho ta liên tiếp mấy cái bạt tai, cắt ngang lời ta nói, khuôn mặt tức giận đến trắng bệch.

“Ngươi cướp chồng ta, còn dám nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy? Luyện Phi, ta nói cho ngươi hay, không ai dám đối với ta như vậy, ngươi, còn có hần, các ngươi hết thầy đều sẽ được ta tống xuống địa ngục!”

“Chồng?” Ta cười nhạt, “Nếu như đều không phải do ngươi dọa sẽ cắt một ngón tay em trai của hần cho hần xem, hần sao phải ngoan ngoãn cùng ngươi tiến vào giáo đường? Dùng bạo lực để dành lấy tình yêu, chị, ngươi rốt cuộc là thông minh hay là ngu dốt?”

Luyện Chiêu đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng cười ha hả: “Tiểu Phi a, ngươi cho là đôi tay Duẫn Hội sạch sẽ sao? Thủ đoạn đặc biệt hữu dụng, hần cho dù bản lĩnh có lớn đến mấy, cũng không cách nào giấu diếm được ta thành lập vương quốc của riêng hần, bước hành động kế tiếp là đánh tan Luyện thị. Trên thương trường nếu muốn nhanh chóng tích lũy của cải, đi con đường chính đạo không thể thực hiện được, thoáng sơ sẩy một chút, sẽ bị người nuốt gọn cả thịt lẫn xương. Duẫn Hội chính vì thông suốt đạo lý này, cuối cùng mới đánh bại được ta. Nếu như là hần trước đây, là con một sách không nóng không lạnh nhàn nhả đi chơi, hai người các ngươi, đã sớm bị ta xé thành từng mảnh nhỏ!”

Ta dùng nhãn thần thương hại nhìn người phụ nữ cả đời này cũng không biết đến hạnh phúc là gì, nhìn bộ dáng chị dương nanh múa vuốt, nói gì cũng không muốn nói nữa.

“Ngươi vì sao lại nhìn ta như vậy?” Luyện Chiêu túm ta lên, ra sức lay, “Ngươi cho rằng bạch mã hoàng tử từng chiến thắng kia sẽ có cơ hội để cứu ngươi sao? Ngươi đừng mơ!”

“Chị, chị còn chưa rõ sao? Kỳ thực Duẫn Hội một tay phá hủy sản nghiệp cùng thanh danh Luyện thị, thành công khi đã kéo chị từ trên mây ngã xuống cũng không thể tính là xong, bởi vì vết thương trong lòng hần đều không phải vì đã trả thù mà có thể chữa lành. Chỉ có khi hần bắt đầu đơn thuần yêu ta, khi mà hần vì cha chết không ra gì mà an bài hậu sự, để mẹ được chữa bệnh và điều trị tốt nhất, đồng thời cấp cho chị tiền trả phí thuốc men, hần cuối cùng đã thành công chiến thắng sự tàn bạo của chị. Trái lại, chị là người khởi xướng, là căn nguyên của hết thầy tội ác cùng thống khổ, nhưng nỗi hận của chị so với hần còn mạnh mẽ hơn, chị vì thế đã nỗ lực dùng mọi cách, cái giá phải trả chính là: vĩnh viễn không biết tình yêu chân thật là gì.”

“Yêu?” Chị hung hăng vặn xoắn cổ tay ta, “Ta làm nhiều thứ như vậy chẳng lẽ không đúng là yêu hần? Nếu như không có ngươi... Hần sau cùng nhất định sẽ là của ta!”

“Cái đấy của chị không phải là yêu, chỉ là sự chiếm giữ. Nếu như yêu một người, ngoại trừ mong muốn vĩnh viễn cùng hần một chỗ, càng mong muốn hần khỏe mạnh, vui vẻ, không bị bất luận thương tổn nào, dù cho bản thân có rơi vào tối tăm cùng cô độc, cũng muốn để cho hần có thể tiếp tục sinh sống dưới ánh mặt trời, có thể tiếp tục hưởng thụ sinh mệnh, dành được hạnh phúc, để đạt được mục đích này, cho dù không hề được hần yêu, thì sẽ dần dần quên đi, cuộc đời này cũng không hối tiếc.” Những lời này, ta chưa bao giờ nói với bất luận kẻ nào, vì sao lại đi nói với Luyện Chiêu, chính ta cũng không biết. Trên thế giới này người không thể lý giải những suy nghĩ này của ta nhất, chỉ sợ cũng chỉ có Luyện Chiêu.

Chị quả nhiên không thể thông suốt. Câu trả lời của chị là túm lấy cơ thể ta, ra sức đập vào trên tường, va chạm khiến ta choáng váng.

“Cẩn thận một chút, nếu như hấn chết, sự việc sẽ không dễ xử lý.” một thanh âm xót xa khác theo tiếng đẩy cửa tiến vào bên trong, không cần ngẩng đầu ta cũng biết hấn là ai.

“Người vừa đi làm gì? Ta nói rồi, trước tiên không nên vội vàng mà gọi điện cho Duẫn Hội.”

“Bớt dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta đi, người hiện tại đã không còn là nữ hoàng trong thương giới nữa!” Ngụy Kỳ Bình lạnh lùng nói với chị ta, sau đó ngồi xổm bên người ta, một phen nắm cầm ta, “Tiểu thiếu gia, nếu như không phải chị gái người từ bệnh viện tâm thần chạy đến nói cho ta biết, ta còn thật sự không biết người cùng Duẫn Hội còn có gian tình, có bản lĩnh đem Ngụy thị chúng ta làm ra thành cái dạng này. Ta nói cho người, nếu đã rơi vào trong tay ta, không đòi đủ cả vốn lẫn lãi ta sẽ không buông tay.”

Ta nhàn nhạt cười: “Vậy vì sao không nhanh lên gọi điện thoại? Không sợ đem dài lắm mòng sao?”

Luyện Chiêu khanh khách cười: “Người đừng vội, qua hai ngày nữa. Ta còn muốn nhìn xem tên tình lang si mê người cùng tên anh trai tốt hoảng loạn ra cái dạng gì, ngấm lại thôi đã thấy đã.”

Ta ngẩng đầu nghi hoặc nhìn chị ta.

Luyện Chiêu khoa trương vỗ tay một cái: “Ai nha ta cứ nhiên đã quên, người hình như vẫn chưa biết gì. Ta nói anh trai chính là Chung Vị Luân a, người kỳ thực là con riêng của lão già Chung Phái, không có gan đem người mang về nhà, nhưng lại hết lần này tới lần khác muốn cho người sinh sống trong giới xã hội thượng lưu, mượn một khoản hợp tác đầu tư trên trăm triệu để cùng lão cha ta làm giao dịch, cho người một danh phận họ Luyện. Sau khi vợ lão chết, vốn định tới đón người, lại già mồm nói sợ người không chịu nổi đã kích gì gì đó, chần chừ do dự, cho tới sau khi lão cha ta chết bất đắc kỳ tử, bà già phát điên, ngược lại vẫn tìm không được cơ hội mở miệng, thực sự là vô cùng buồn cười.”

Ta dè dặt lại, muốn cho tim đập chậm hơn một chút.

“Sau cùng một tia hy vọng cũng không có sao?” Luyện Chiêu tiến đến gần tai ta, hơi thở nóng rực phun lên mặt ta, “Vốn tưởng rằng tốt xấu cũng là em trai ta, nghĩ lại ta còn niệm tình cái gì mà huyết thống đấy, kết quả chỉ là một loại dã chủng không ai cần, dạng người như người vậy, ta trước đây giết vô số kẻ, không một ai ta thêm liếc qua lấy nửa con mắt.”

Bất quá nhìn người coi như đã tốn một khoản tiền cho ta tiêu dùng, ta sẽ cho người chết tương đối đẹp mắt một ít.”

Ta nhìn cuốn sổ tiết kiệm trong tay chị ta, tim nhảy lên: “Bác sĩ từ, người đã làm gì ông ấy?”

“Không có việc gì, tối đa là nằm trên giường ba ngày mà thôi.” Chị ta lật xem trang bên trong sổ tiết kiệm, trong miệng tấm tắc, “Nhiều năm thế này, mà người chỉ dành được có ngần ấy tiền? Tình nhân của người không cho người chút khoản nào sao?”

Ta nhắm mắt lại, không muốn để ý tới. Chị ta chỉ muốn nhìn bộ dáng thống khổ của ta, tội gì phải giúp chị ta hoàn thành mục đích.

Cũng may hai người kia cũng không tiếp tục giày vò ta, đến gian phòng ngoài bàn bạc sự việc.

Duẫn Hội hiện tại, hấn là đã phát hiện ta mất tích đi. Liên quan đến chuyện của ta, hấn luôn luôn không thể bình tĩnh, mong rằng Chung Vị Luân có thể khuyên trụ hấn, không đến mức đem Ngụy gia, truy sát triệt để đến cùng.

Luyện Chiêu hiện tại, không biết thế lực của Duẫn Hội đã lớn mạnh bao nhiêu, mà Ngụy Kỳ Bình, không biết hấn tàn nhẫn bao nhiêu, có bao nhiêu yêu ta, cho nên hai người bọn họ, nhất định sẽ thất bại thảm hại.

“Đời người ai cũng có những vòng xoay vô tận. Nhờ có những vòng xoay ấy mà con người ta chấm dứt và quên đi những đau khổ buồn thương ...Nhưng ta không có. Sự tồn tại của ta là mãi mãi, những đau khổ và hạnh phúc của ta cũng sẽ theo ta đến vô cùng. Nên những hồi ức về cậu cũng sẽ còn tồn tại cùng với ta, cho đến khi ta lại tan biến một lần nữa” – [Zhong Tian]

10. Chương 10

Ba ngày sau Duẫn Hội cứu ta ra. Phương pháp rất đơn giản, bọn họ kết luận việc Luyện Chiêu trốn đi cùng sự mất tích của ta có liên quan, mà chị ta thì không có khả năng một mình cướp ta đi, cho nên nhất định có đồng bọn.

Vì vậy đã thuê rất nhiều cao thủ chuyên nghiệp, hai mươi tứ tiếng đồng hồ giám sát những người mà hần thấy tình nghi, trong đó đương nhiên gồm cả Ngụy Kỳ Bình. Tìm mất thời gian gần hai ngày, theo dõi gần liền tìm được chỗ ta bị nhốt. Sau khi xác nhận số người tham gia chỉ có hai người, bọn họ liền trực tiếp nhanh chóng phá cửa xông vào. Luyện Chiêu còn chưa kịp đem dao đặt lên cổ ta, đã bị Duẫn Hội một cước đá văng ra.

Một lần nữa được hần ôm vào trong lòng, cảm thấy hần so với ta run rẩy còn kịch liệt hơn, cả người đều gây đi một vòng nhỏ.

Nguyên bản không muốn rơi nước mắt, thế nhưng nghĩ đến nỗi thống khổ sau này của hần, trong lòng thật sự đau đớn đến không thể chịu được.

Luyện Chiêu bị kéo ra ngoài cửa thì hét lên điên cuồng, giống như sói tru. Chị ta ở viện an dưỡng giả điên nhiều năm như vậy, sau khi ra ngoài vài ngày lại thảm bại, hiển nhiên lòng không cam chịu. Thế nhưng một người chưa từng trải qua hạnh phúc, vô luận là tuyệt vọng thế nào, cũng kém xa so với người đã từng vô cùng hạnh phúc, rồi lại phải mất đi.

Ta nhất sở tiết kiệm rơi trên mặt đất lên. Khoản tiền vì Luyện Chiêu mà để dành, chị ta chỉ kịp dùng một phần rất nhỏ. Cuộc đời trong ngục tù sau này, là miễn phí.

Trong lúc bị giam cầm ta không hề bị ngược đãi quá nặng, nhưng thân thể vẫn có chút tổn thương, được đưa vào bệnh viện. Duẫn Hội mỗi ngày đại đa số thời gian đều canh giữ bên giường ta, cho dù đêm khuya cả người mệt mỏi, cũng muốn nằm gối đầu bên cạnh ta, nắm chặt lấy tay ta, nếu muốn rút ra, sẽ lập tức hoảng hốt thức dậy, sợ hãi muôn dạng.

Kiếp trước của hần, cũng không biết thiếu nợ ta cái gì, phải bồi thượng bằng tình yêu cùng bi ai nhiều như vậy, cuối nhưng cái gì cũng không chiếm được.

Nhập viện mấy ngày nay, luôn luôn nằm mơ, cảnh trong mơ chấp chờn mờ ảo, một lúc tựa như đang mặc trường bào màu trắng ngồi bên cửa sổ gần biển, gầy như que củi, nước mắt như suối, chốc lát lại đứng trên một sườn núi trong cuồng phong bão táp, rõ ràng khắp nơi không người, nhưng trong lòng chỉ biết không còn đường mà lui về phía sau. Cuối cùng đến đoạn nhảy khỏi sườn núi rơi vào khoảng không thì tỉnh lại, mặt ẩm ướt đầy mồ hôi, không rõ tại sao lại gây nên nỗi tích tụ dần trong lòng này.

Từng sâu kín hỏi hần: “Người từng nằm mơ chưa?”

Hần nói: “Mơ, đều không chính xác.” Khẩu khí như đinh đóng cột, cơ hồ như rơi xuống đất là có tiếng.

Ta nghĩ, hần nhất định từng mơ thấy mất đi ta.

Cho dù kiếp trước hần thực sự bức ta đến chết, kiếp này, ta tuyệt không mong muốn đòi lại.

Luyện Chiêu trước khi bị cảnh sát mang đi, từng nói, bản thân tội ác chồng chất, kết cục như vậy cũng là cái giá phải trả, nhưng Duẫn Hội vì hủy hoại Luyện gia, đã từng dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn, cho nên chung quy sẽ có một ngày, hần cũng phải trả giá xứng đáng.

Nói đến hai chữ “Trả giá”, chị ta hung dữ nhìn thẳng vào ta, nhìn chằm chằm khiến trong lòng ta một mảnh lạnh lẽo.

Việc này, chị ta có nói hay không, ta cũng minh bạch. Để giảm bớt phân lượng cái giá phải trả, ta đã ra sức lạnh nhạt cự tuyệt hần trong hơn một năm, nhưng không thấy tình yêu như lửa của hần có chút nào suy giảm nhiệt độ, lòng thường nhịn không được mà đau thương.

Duẩn Hội chỉ là yêu ta mà thôi, tội tình gì mà phải đến tận nước này?

Nhập viện một hồi, ta bắt Duẩn Hội đưa về nhà nghỉ ngơi. Sau đó nhờ y tá gọi điện thoại cho Ngô Xán, nhờ hẩn giúp ta đem tất cả số tiền trong sổ tiết kiệm toàn bộ rút ra, mặt khác tìm một người tới gặp ta.

Cô ấy rất nhanh xuất hiện bên giường ta.

“Có chuyện, nhờ giúp đỡ.” Ta nói.

“Người nói đi, có thể làm, ta sẽ tận lực thay người làm.” Chu Hoan sờ sờ trán ta, mỉm cười.

“Ta muốn đến nước Mỹ ở một khoảng thời gian... Nửa năm... Đại khái là đủ rồi...”

Nụ cười của Chu Hoan biến mất, cô ấy không hỏi vì sao, nói thẳng: “Phi Phi, người cho là rời xa khỏi Duẩn Hội một chút, không cùng hẩn gặp mặt, là có thể khiến cho hẩn ít yêu người hoặc không yêu người nữa sao?”

“Chỉ ít, có thể giảm đi một chút. Thời gian cùng khoảng cách, chung quy cũng phải có chút tác dụng chứ.”

Chu Hoan lắc lắc đầu, có thể nghĩ khuyên bảo ta cũng vô dụng, không nhiều lời.

Cô ta quả nhiên không hổ danh là ký giả, rất nhanh sẽ làm hộ chiếu thỏa đáng, visa và vé máy bay.

Ta trước đây đã nói với Duẩn Hội, không được đến phi trường tiễn, cũng không cần đuổi theo.

Để có thể khiến hẩn đáp ứng, cũng phải mất một phen công phu, vài lần bởi vì đau thương yếu lòng, mà suýt nữa từ bỏ. Nhưng cuối cùng, ta cũng đã làm được.

Một đêm triền miên trước khi đi, hai người chúng ta toàn bộ chỉ làm tình, hận không thể cứ như vậy hòa thành một thể, không bao giờ xa nhau nữa.

Ta một mình đi qua trạm kiểm tra, ngồi trong phòng chờ máy bay.

Bất quá ta biết, bọn họ nhất định đều đứng ở ngõ ngách nào đó, nhìn ta từ từ đi qua hành lang thật dài.

Điều hòa nhiệt độ trong phòng chờ rất mạnh, khiến ta lạnh đến co người lại. Bên cạnh một người khoảng ba mươi tuổi đang ngồi, hảo tâm đem áo khoác choàng lên cho ta.

Anh ta hiển nhiên cũng đi du lịch một mình, bộ dáng rất muốn bắt chuyện với ta, đáng tiếc tâm trạng ta hiện tại, thực sự không muốn giao du với một người xa lạ.

Phát thanh nhắc nhở thời điểm đăng ký lên chuyến bay đã đến, ta đứng lên, anh ta thể nhưng vẫn ngồi bất động, cười nói rằng mình là kiều bào ở Mỹ, không cùng với chuyến bay của ta, chỉ là chỗ ngồi bên kia đều đã bị hành lý chiếm hết, cho nên mới qua đây ngồi.

Ta đem áo khoác cởi trả lại cho anh, còn chưa kịp nói lời cảm ơn, thì tiếng chuông điện thoại của anh ta vang lên, vừa nhận nói được vài câu, thì sắc mặt đại biến, cả người cơ hồ ngồi phịch xuống trên mặt đất. Ta không rõ chuyện gì xảy ra, nhìn dòng người đông loạt lên máy bay, chỉ có thể đỡ anh ta lên trên ghế, khuyên một câu không nên quá vội vàng rồi chuẩn bị đi.

Anh ta một phen kéo ta lại, đôi mắt hơi đỏ, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Bệnh tình cha ta ở San Francisco đang nguy kịch, khả năng không thể chịu lâu hơn được nữa, chuyến bay của ta lại bay thẳng đến Nhật, nếu chuyến máy bay sợ rằng không kịp, van cầu người nhượng lại vé máy bay này cho ta, để ta có cơ hội gặp mặt cha một lần sau cùng, van cầu người, van cầu người...”

Ta không biết như vậy có được hay không, chần chờ một chút.

“Tiên sinh, tiên sinh, người xem, ta có quốc tịch Mỹ, ta cũng đi qua trạm kiểm tra, chỉ cần người đồng ý nhượng cho ta thể đăng ký lên máy bay của người, sẽ không có người nào phát hiện đâu. Đây là vé máy bay của ta, người cầm đi ra ngoài, nói vì tạm thời có việc nên không đi nữa, sẽ không có ai kiểm tra. Van cầu người, ta sẽ trả gấp đôi tiền vé máy bay cho người, người ngày mai lại đi cũng giống nhau mà, van cầu người...”

Ta nghe hẩn nói như vậy, nghĩ đến nỗi thống khổ khi vĩnh viễn mất đi người thân, chính mình cũng không cần gấp lắm, liền đáp ứng, chỉ lấy số tiền vé máy bay đã thu, nhìn anh ta vội vã hướng tới cửa đăng ký.

Vừa ra khỏi sân bay, ta đột nhiên nhớ tới nếu anh ta nhập cảnh thì tên hộ chiếu cùng vé máy bay sẽ không khớp, có thể sẽ gặp phiền phức, quay người lại, đã thấy máy bay cất cánh, quay lại quầy bán vé kiểm tra thì phải hai ngày sau mới có chuyến kế tiếp, chỉ có thể đặt trước vé máy bay, bản thân đánh xe về nhà nghỉ ngơi.

Cứ như vậy đi bốn ba một chuyến, cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi, dường như mơ hồ có triệu chứng phát sốt, để lên máy bay cơ thể không xảy ra việc gì, uống thuốc nằm xuống ngủ, cơn nước đều gọi ngoài mang đến, dự định nghỉ ngơi đầy đủ một trận.

Liên tục ngủ hai ngày, tinh thần quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Xách túi hành lý đơn giản lên, ta lần thứ hai đi tới sân bay.

Thời gian checkin chưa tới, ta ngồi ở phòng chờ. Chiếc TV được đặt trên cao đang truyền báo tin thời sự, vẫn những điều nhàm chán như thường ngày.

“Bây giờ là chút ít thông tin mới nhất về tình hình tai nạn máy bay hôm 29/4. Qua đợt cứu trợ tìm kiếm vô cùng khẩn trương, ngày hôm nay có một xác máy bay lớn đã được vớt lên khỏi mặt nước, vị trí hộp đen* cũng chưa được xác định. Hiện nay số người tử vong tử đã tăng lên tới 103 người...” (*hộp đen: Thiết bị tự động ghi lại diễn biến của chuyến bay)

Ta lấy tay che miệng, khó có thể tin mà nhìn màn hình, sững sốt hồi lâu, mới ôm trụ một ông bác ngồi bên cạnh, lắp bắp hỏi: “Chiếc máy bay này... là bay đến đâu... Chuyến bay nào...”

Hắn kỳ quái liếc mắt nhìn ta: “Trên TV không phải vừa mới nói qua sao, ngày 29, bay tới San Francisco.”

Tay của ta khó có thể khống chế mà run rẩy. Ngày 29, hai ngày trước, chuyến bay đến San Francisco, chỉ có một...

...

Cầm ba lô lên, ta chạy vội ra khỏi sân bay, chặn một chiếc taxi gần nhất, một bên bảo anh ta đi vào nội thành, một bên ấn số điện thoại của Duẩn Hội.

Điện thoại di động đã tắt.

Gọi cho Chung Vị Luân, cũng tắt máy.

Gọi cho Chu Hoan, không ai nhận.

Cuối cùng gọi tới nhà Duẩn Hội, tiếng vang thật lâu thật lâu, lâu đến mức khi ta hầu như cho rằng sẽ không có ai, thì nghe được có người khẽ alô một tiếng.

Là thanh âm của Chung Vị Luân, khàn khàn.

Ta hít vào mấy hơi, mới phát ra âm thanh: “Là ta, người nghe đây, ta không lên máy bay, ta vẫn ở nơi này, ta không chết... Người nhanh đi nói cho Duẩn Hội, ta không chết...”

Nhịn không được khóc thành tiếng, Duẩn Hội Duẩn Hội, người vì cái gì, mà phải chịu đau khổ như vậy.

Đến cửa nhà Duẩn Hội, hắn đã chờ ở đấy, xe còn chưa dừng hẳn, hắn tựa như điên loạn xông tới, mở cửa xe, ngay lập tức kéo ôm ta vào lòng, liều mạng mà đè chặt trước ngực, hai người cùng nhau ngồi dưới đất, gắt gao ôm lấy nhau.

Đầu của hắn dán sát vào cổ ta, thanh âm khàn khàn khóc lớn, nước mắt dọc theo cổ, ngấm ướt ngực ta.

Sau này nghe Chung Vị Luân nói, hắn biết tin máy bay gặp nạn cả người đều trở nên si ngốc, khóc cũng không khóc, giống như một người chết đang hô hấp.

Ta kéo đầu hắn ra nâng lên. Hắn chăm chú nhìn ta, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, hai mắt cùng hai gò má đều hõm xuống, sắc mặt tái mét, trên cằm đầy râu lởm chởm.

Đây là tình nhân anh tuấn của ta, người mà ta yêu.

Hắn nâng khuôn mặt ta lên, tựa như lông chim lướt nhẹ qua khe hôn, hôn hôn, rồi đột nhiên ôm vào trong lòng, thế nào cũng không chịu buông tay.

Ôm lại hân, ta bỗng nhiên kinh sợ mà tỉnh ngộ.

Luyện Phi Luyện Phi, cho tới nay, người đang làm gì?

Nếu thời gian là hữu hạn, người vì sao không cho hân thỏa sức hưởng thụ hạnh phúc.

Nam nhân hạnh phúc, mới có thể kiên cường.

Ta vẫn luôn e sợ, chính là hân không đủ kiên cường một mình tồn tại. Xa cách cùng trốn tránh, không thể giải quyết vấn đề chúng ta phải đối mặt, ta cần làm, chính là nắm chắc khoảng thời gian này để truyền sức mạnh cho hân.

Cuối cùng làm cách nào để trở lại trong phòng, ta cũng không còn nhớ rõ. Ta chỉ nhớ hân ôm ta tròn một đêm, ngón tay không một khắc nào buông lỏng. Từ sau khi biết tin máy bay gặp tai nạn, hân vẫn không ăn không ngủ, bây giờ ta trở về, hân lần nữa có thể nhìn thấy ta, lại như cũ không chịu nhắm mắt.

Ta tựa trước ngực hân, lấy tay phủ lên hai mắt hân, buộc hân ngủ, hân giống như một tiểu hài tử, bảo ta hát ru.

Cho dù đang ngủ, hân vẫn bất an, lúc nào cũng hoảng sợ, muốn ta trấn an. Bệnh trạng như vậy, vài ngày bình yên trôi qua mới có những chuyển biến tốt hơn.

Ta nhờ Chung Vị Luân để ý việc hậu sự cho người trẻ tuổi đã thay ta bước lên chuyến bay tử vong kia. Chuyện thành ra như vậy, ngoại trừ đau buồn, ta cũng không thể làm việc gì cho anh ta.

Duẩn Hội giống như chim sợ cành cong, lúc nào cũng muốn thấy ta ở trước mặt, Vì vậy ta dọn sang ở cùng hân.

Ta nói, kiếp này được gặp nhau, sao có thể không hạnh phúc.

Hân cảm động rơi lệ, từng giọt từng giọt, toàn bộ rơi vào trái tim ta.

Ta không ra ngoài đi làm, chỉ ở nhà nhận một vài dự án nhỏ để làm, Duẩn Hội cũng may mắn, có một siêu cấp trợ lý vạn năng vô song, mỗi ngày chỉ làm việc có năm tiếng đồng hồ, quyết không tăng ca, còn thường xuyên đem trụ sở công tác về nhà, hoặc kéo ta đến phòng làm việc của hân.

Để có thể giới chỉ của hai người, ta không thuê người giúp việc, bữa cơm đều do chúng ta tự mình bắt tay vào làm, thường thường không chú ý, làm thành một bữa vô cùng thịnh soạn, dùng cả men đưng, ngày hôm sau Duẩn Hội mang đến cho Chung Vị Luân ăn, xoa dịu tức giận vì làm không công của anh ấy.

Ta định kỳ lại đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe một lần, mỗi lần về trả lời đều nói rất ổn định. Duẩn Hội mừng rỡ không khép miệng lại được, ta cũng cùng hân cười, mặc dù trong lòng thập phần minh bạch.

Có một ngày đi qua phòng bệnh khoa tai mũi họng, thấy có một đứa trẻ hai tuổi nằm trên giường, hỏi bác sĩ quen, nói đây là một cô nhi, có vấn đề về mắt.

Đêm đó ta ở trong lòng Duẩn Hội nói, sau khi chết muốn đem giác mạc quyên tặng cho đứa nhỏ kia.

Đây là lần đầu tiên chúng ta đối mặt nhau, đàm luận về vấn đề tử vong. Duẩn Hội liệu mạng phản đối, cơ hồ như sụp đổ, ngay cả cách nói ta nhất định sẽ chết trước đứa trẻ ấy, cũng không chịu tiếp nhận.

Ba ngày sau, Chung Vị Luân thay ta làm tốt thủ tục nhận nuôi đứa trẻ, nhưng vẫn giữ nó ở lại bệnh viện để tiếp tục điều trị, chờ trong tương lai không xa, sẽ có người đến đón nó đi, chăm sóc nó.

Nửa tháng sau, ta ký tên lên giấy quyên tặng giác mạc, Duẩn Hội đứng bên cạnh ta, sắc mặt trắng như tuyết.

Ta cuối cùng đã lưu lại cho hân một chút gì đó. Một đứa trẻ mang theo giác mạc của ta, biết đâu có thể cho hân dũng khí để tiếp tục sống.

Đêm hôm đó ta nhẹ nhàng đem đầu hân ôm vào trong ngực, trong nụ hôn triền miên, có những giọt lệ đắng chát. Kỳ thực, ta cũng sợ hãi, ta cũng luyện tiếc khi rời xa hân, ta cũng muốn mỗi sáng sớm mở mắt, cảm nhận bản thân vẫn sống, có người yêu bên cạnh.

Mùa hè gần kết thúc, ta cùng Duẩn Hội đến bờ biển nghỉ mát, tuy rằng sau cùng phải ngồi trên xe cứu thương để trở lại nội thành, đây vẫn là một kỳ nghỉ vừa vui vẻ vừa mỹ lệ.

Vì ta muốn được ở lại nhà, Duẩn Hội mua thêm trọn bộ thiết bị cấp cứu, bắt quá sau khi xuất viện, còn chưa dùng tới một lần.

Ta dần dần đã không thể ra ngoài hoạt động, hần ngồi cạnh giường đọc sách cho ta, đọc đến phân nửa thì bảo ta đoán, mỗi khi bị ta đoán trúng. Hần hôn ta nói, Phi Phi, ngươi là người thông minh nhất trên thế gian này.

Lá thu phiếm đỏ, tinh thần ta đã có chuyển biến tốt hơn, Chung Vị Luân cùng Chu Hoan đính hôn, người phụ nữ điển hình đại tam bảo kim chuyên.

Ta không thể tham gia lễ đính hôn, cho nên hai người bọn họ mua bao lớn bao nhỏ đồ ăn tới tận nhà yêu cầu ta đền bù.

Duẩn Hội đem ta từ trên chiếc ghế mềm mại trong sân phơi ôm vào phòng khách, đặt lên ghế sofa rộng lớn tựa như một chiếc giường, dùng gối mềm đỡ cổ và lưng, cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn cho ta, đặt trên bàn trà trong tầm tay ta có thể với tới là nước trà, hoa quả cùng điều khiển TV từ xa, sau cùng nâng khuôn mặt ta lên hôn đến vài phút, mới cùng đôi vợ chồng chưa cưới tiến vào nhà bếp.

Nhà bếp cách phòng khách không xa, mơ hồ có thể nghe được thanh âm bọn họ nói chuyện. Nửa đường Duẩn Hội chạy lại xem ta vài lần, ta hướng hần mỉm cười, đáp ứng hần lát nữa nhất định sẽ ăn nhiều một chút, ngửa đầu đón nhận nụ hôn từ hần.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng nói chuyện đứt quãng dần dần không còn nghe thấy nữa, ta tắt TV đi, vẫn không nghe thấy.

Ta nghĩ, có lẽ chính là ngày hôm nay.

Từ trong tim truyền đến một cảm giác tê dại, cảnh tượng trước mắt từ từ mờ nhạt.

Ta gắng sức muốn di động thân thể, liếc mắt nhìn lần nữa bóng lưng trong nhà bếp.

Chỉ cần liếc mắt nhìn lần nữa.

Thế nhưng thân thể nặng như chì, không thể di động dù chỉ là một chút xíu.

Một mối dâng lên, chỉ có nước mắt không mong muốn, từ giữa mí mắt đang dần khép lại chảy ra.

Ta muốn nói cho hần, ta không hề đau đớn, cũng không sợ hãi, nhưng mở không nổi miệng, cũng phát không ra tiếng.

Thân thể như bông bênh, không biết là do được tay người yêu ôm lấy, hay chính người dẫn đường tới đón linh hồn đang nhẹ bay, có lẽ, đây chỉ là ảo giác cuối cùng.

Bốn phía cứ như vậy an tĩnh, yên lặng không có tiếng tim đập, cũng không có hô hấp.

Duẩn Hội.

Người ta yêu.

Xin lỗi.

Xin lỗi. Xin lỗi.

Ta hứa kiếp sau, nhất định sẽ gặp lại ngươi. Yêu nhau. Gần nhau.

Làm bạn đến bạc đầu.

(HOÀN)

—————oOo—————

“Nếu Chúa trời thật sự tồn tại, xin hãy để chúng con bên nhau mãi mãi, cho đến ngày chúng con từ biệt cuộc đời này” – Taesu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chanh-hoang-phan-hoi>